

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2015/61 AL COMISIEI

din 10 octombrie 2014

de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate pentru instituțiile de credit

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ⁽¹⁾, în special articolul 460,

întrucât:

- (1) În „faza de lipsă de lichidități” de la începutul crizei financiare care s-a declanșat în 2007, multe instituții de credit, în pofida menținerii unor niveluri de capital adecvate, s-au confruntat cu dificultăți semnificative din cauză că nu și-au gestionat în mod prudent riscul de lichiditate. Unele instituții de credit au devenit dependente în mod excesiv de finanțarea pe termen scurt care s-a epuizat rapid în momentul declanșării crizei. Respectivul instituții de credit au devenit atunci vulnerabile la cererile de lichiditate, deoarece nu dețineau un volum suficient de active lichide pentru a satisface cererile de retragere a fondurilor (ieșiri) în perioada de criză. Instituțiile de credit au fost atunci forțate să lichideze active în regim de urgență, ceea ce a generat o spirală descendentă a prețurilor cu efect de autoconsolidare și o lipsă de încredere a pieței care a declanșat o criză de solvabilitate. În cele din urmă, numeroase instituții de credit au devenit excesiv de dependente de furnizarea de lichidități de către băncile centrale și au trebuit să fie salvate prin injectarea unor sume masive de la bugetul public. Astfel, a devenit evident faptul că este necesar să se elaboreze o cerință detaliată de acoperire a necesarului de lichiditate al cărei scop ar trebui să fie evitarea acestui risc prin diminuarea dependenței instituțiilor de credit de finanțarea pe termen scurt și de furnizarea de lichidități de la banca centrală și prin creșterea rezilienței acestora la șocurile bruște de lichiditate.
- (2) Articolul 412 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 impune instituțiilor de credit o cerință de acoperire a necesarului de lichiditate, formulată în termeni generali ca o obligație de a deține „active lichide a căror valoare însumată acoperă diferența dintre ieșirile de lichidități și intrările de lichidități în situații de criză”. În temeiul articolului 460 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, Comisia este abilitată să specifice în detaliu cerința respectivă de acoperire a necesarului de lichiditate și circumstanțele în care autoritățile competente trebuie să impună instituțiilor de credit niveluri specifice ale intrărilor și ieșirilor în scopul de a acoperi riscuri specifice la care acestea sunt expuse. În conformitate cu considerentul 101 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, normele ar trebui să fie comparabile cu indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate, stabilit în cadrul internațional pentru măsurarea, standardele și monitorizarea riscului de lichiditate al Comitetului de la Basel pentru supraveghere bancară („BCBS”), ținând seama de specificul Uniunii și de cel național. Până la punerea în aplicare integrală a cerinței de acoperire a necesarului de lichiditate începând cu data de 1 ianuarie 2018, statele membre ar trebui să poată aplica o cerință de acoperire a necesarului de lichiditate de până la 100 % pentru instituțiile de credit, în conformitate cu legislația națională.
- (3) În concordanță cu standardele BCBS în materie de lichiditate, ar trebui să se adopte norme pentru a defini cerința de acoperire a necesarului de lichiditate ca raport între rezerva de „active lichide” a unei instituții de credit și

⁽¹⁾ JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

„ieșirile nete de lichidități” ale acestora în decursul unei perioade de criză de 30 de zile calendaristice. „Ieșirile nete de lichidități” ar trebui să fie calculate scăzând intrările de lichidități ale instituției de credit din ieșirile sale de lichidități. Indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate ar trebui să fie exprimat ca procent și stabilit la un nivel minim de 100 %, atunci când este pus în aplicare pe deplin, ceea ce arată că o instituție de credit deține suficiente active lichide pentru a-și acoperi ieșirile nete de lichidități în decursul unei perioade de criză de 30 de zile. În decursul unei astfel de perioade, o instituție de credit ar trebui să fie în măsură să transforme rapid activele sale lichide în numerar fără să recurgă la lichidități de la banca centrală sau la fonduri publice, ceea ce poate avea drept rezultat o scădere temporară a indicatorului său de acoperire a necesarului de lichiditate sub nivelul de 100 %. Dacă se produce o astfel de situație sau se preconizează producerea în orice moment a unei astfel de situații, instituțiile de credit ar trebui să respecte cerințele specifice prevăzute la articolul 414 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru ca indicatorul lor de acoperire a necesarului de lichiditate să revină rapid la nivelul minim.

- (4) Numai activele transferabile fără restricții care pot fi convertite rapid în numerar pe piețele private într-un timp scurt și fără o pierdere semnificativă de valoare ar trebui definite ca „active lichide” în scopul rezervelor de lichidități ale instituțiilor de credit. În conformitate cu partea a șasea din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu clasificarea BCBS a activelor lichide, norme corespunzătoare ar trebui să facă diferența între active cu un nivel extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, sau active de nivel 1, și între active cu un nivel ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, sau active de nivel 2. Acestea din urmă ar trebui să fie subîmpărțite în active de nivel 2A și în active de nivel 2B. Instituțiile de credit ar trebui să dețină o rezervă de active lichide diversificată în mod corespunzător, în funcție de nivelul relativ de lichiditate și de calitate a creditului aferent activelor respective. În consecință, fiecare nivel și subnivel ar trebui să facă obiectul unor cerințe specifice privind marjele de ajustare și limitele rezervei globale și, după caz, ar trebui să se aplice cerințe diferențiate între niveluri sau subniveluri și între categoriile de active lichide de același nivel sau subnivel, care ar trebui să fie tot mai stricte pe măsură ce scade gradul de lichiditate al acestora.
- (5) Anumite cerințe generale și operaționale ar trebui să se aplice activelor lichide pentru asigurarea faptului că acestea pot fi convertite în numerar într-un termen scurt, sub rezerva unor excepții pentru anumite active de nivel 1, după caz. Cerințele respective ar trebui să precizeze că niciun obstacol nu ar trebui să împiedice înstrăinarea activelor lichide și că acestea ar trebui să fie ușor de evaluat și să fie cotate la burse recunoscute sau să poată fi tranzacționate pe piețe de vânzări active sau de răscumpărare. Cerințele respective ar trebui, de asemenea, să asigure faptul că, în orice moment, funcția de administrare a lichidității din cadrul instituției de credit are acces la activele sale lichide și deține controlul asupra acestora și că activele care formează rezerva de lichidități sunt diversificate în mod corespunzător. Diversificarea este importantă pentru asigurarea faptului că vulnerabilitatea activelor la un factor de risc comun nu afectează capacitatea instituției de credit de a lichida rapid activele lichide fără o pierdere semnificativă de valoare. Instituțiile de credit ar trebui, de asemenea, să aibă obligația de a asigura coerența denominării în monede a activelor lor lichide și a ieșirilor lor nete de lichidități pentru a împiedica producerea unei situații în care o necorelare excesivă a structurii pe monede să compromită capacitatea acestora de a-și utiliza rezerva de lichidități în vederea acoperirii ieșirilor de lichidități într-o anumită monedă într-o perioadă de criză.
- (6) În conformitate cu recomandările formulate de Autoritatea Bancară Europeană (ABE) în raportul său din data de 20 decembrie 2013, elaborat în temeiul articolului 509 alineatele (3) și (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, toate tipurile de obligațiuni emise sau garantate de administrațiile centrale și de băncile centrale ale statelor membre, precum și cele emise sau garantate de instituții supranaționale ar trebui să primească statutul de nivel 1. Astfel cum a menționat ABE, există argumente solide în materie de supraveghere pentru a nu se face discriminări între diferitele state membre, deoarece excluderea anumitor obligațiuni suverane de la nivelul 1 ar stimula efectuarea de investiții în alte obligațiuni suverane din Uniune, ceea ce ar duce la fragmentarea pieței interne și, în caz de criză, ar crește riscul de contagiune reciprocă între instituțiile de credit și entitățile lor suverane („legătura dintre bănci și entitățile suverane”). În ceea ce privește țările terțe, ar trebui să se acorde statutul de nivel 1 expunerilor față de băncile centrale și față de entitățile suverane cărora li se atribuie o pondere a riscului de 0 % în temeiul normelor aplicabile riscului de credit din partea a treia titlul II din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, astfel cum se prevede în standardul BCBS. Expunerilor față de administrațiile regionale, de autoritățile locale și de entitățile din sectorul public ar trebui să li se acorde statutul de nivel 1 numai în cazul în care acestea sunt tratate ca expuneri față de administrația lor centrală și aceasta din urmă beneficiază de o pondere a riscului de 0 % în conformitate cu aceleași norme privind riscul de credit. Ar trebui să se aplice același statut expunerilor față de băncile multilaterale de dezvoltare și față de organizațiile internaționale cu o pondere a riscului de 0 %. Având în vedere nivelul extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului demonstrat de aceste active, instituțiilor de credit ar trebui să li se permită să le dețină fără limitări în rezervele lor și aceste active nu ar trebui să facă obiectul unei marje de ajustare sau al unei cerințe de diversificare.
- (7) Activele emise de instituțiile de credit nu ar trebui, în general, să fie recunoscute ca active lichide, dar ar trebui să se acorde tratamentul de nivel 1 activelor bancare susținute de guvernele statelor membre, cum ar fi creditorii promoționali și cei aflați în proprietatea statului, precum și activele bancare private cu o garanție de stat explicită. Acestea din urmă constituie o moștenire a crizei financiare care ar trebui să fie eliminată treptat și, în consecință, numai activele bancare cu garanție guvernamentală acordată sau angajată înainte de data de 30 iunie 2014 ar trebui să fie eligibile ca active lichide. În mod similar, obligațiunile de rang superior emise de anumite agenții de administrare a activelor din anumite state membre ar trebui să fie tratate ca active de nivel 1, sub rezerva

acelorași cerințe aplicabile expunerilor față de administrația centrală din statul lor membru respectiv, însă numai cu un efect limitat în timp.

- (8) Obligațiunile garantate sunt instrumente de datorie emise de instituții de credit și garantate prin active grupate într-un portofoliu de acoperire care constau, în general, în împrumuturi ipotecare sau în datoria sectorului public pentru care investitorii beneficiază de un tratament preferențial în caz de nerambursare. Caracterul lor garantat și anumite elemente de siguranță suplimentare, cum ar fi obligația emitentului de a înlocui activele neperformante în portofoliul de acoperire și de a menține portofoliul de acoperire la o valoare care depășește valoarea nominală a obligațiunilor („cerința de acoperire prin active”), au contribuit la faptul că obligațiunile garantate au devenit instrumente cu risc relativ scăzut și generatoare de randament, cu un rol esențial în materie de finanțare pe piețele ipotecare din majoritatea statelor membre. În anumite state membre, emiterea de obligațiuni garantate exigibile depășește portofoliul de obligațiuni de stat exigibile. Anumite obligațiuni garantate cu o calitate a creditului de nivel 1, în special, au demonstrat o performanță excelentă în materie de lichiditate în perioada 1 ianuarie 2008-30 iunie 2012, analizată de ABE în raportul său. ABE a recomandat însă ca aceste obligațiuni garantate să fie tratate ca active de nivel 2A, pentru alinierea la standardele BCBS. Totuși, având în vedere observațiile de mai sus cu privire la calitatea creditului lor, la performanța lor în materie de lichiditate și la rolul lor pe piețele de finanțare ale Uniunii, este oportun ca aceste obligațiuni garantate cu o calitate a creditului de nivel 1 să fie tratate ca active de nivel 1. Pentru se evita riscurile de concentrare excesivă, și spre deosebire de alte active de nivel 1, obligațiunile garantate cu o calitate a creditului de nivel 1 deținute în rezerva de lichidități ar trebui să facă obiectul unui plafon de 70 % din rezerva globală, al unei marje de ajustare minime de 7 % și al cerinței de diversificare.
- (9) Obligațiunile garantate cu o calitate a creditului de nivel 2 ar trebui să fie recunoscute ca active de nivel 2A care fac obiectul aceluiași plafon (40 %) și aceleași marje de ajustare (15 %) aplicabile altor active lichide de acest nivel. Această recunoaștere poate fi justificată pe baza datelor de piață disponibile care arată că obligațiunile garantate cu o calitate a creditului de nivel 2 au prezentat o lichiditate mai mare decât alte active comparabile de nivel 2A și 2B, cum ar fi titlurile garantate cu ipotecă rezidențiale („RMBS”) cu o calitate a creditului de nivel 1. În plus, faptul de a permite ca aceste obligațiuni garantate să fie incluse în rezerva de lichidități ar contribui la diversificarea portofoliului de active disponibile în cadrul rezervei și ar împiedica o discriminare nejustificată sau un efect în cascadă disproporționat între acestea și obligațiunile garantate cu o calitate a creditului de nivel 1. Ar trebui însă remarcat faptul că o proporție semnificativă din aceste obligațiuni garantate au devenit obligațiuni garantate cu o calitate a creditului de nivel 2 ca urmare a reclasificării într-o categorie inferioară de rating a administrației centrale a statului membru în care era stabilit emitentul lor. Acest fapt a reflectat plafonul de țară inclus în mod uzual în metodologiile agențiilor de rating, conform cărora instrumentele financiare nu pot beneficia de un rating peste un anumit nivel în raport cu ratingul lor suveran respectiv. Prin urmare, plafoanele de țară au împiedicat obligațiunile garantate emise în respectivele state membre să ajungă la o calitate a creditului de nivel 1, indiferent de calitatea creditului lor, ceea ce a avut drept consecință scăderea gradului lor de lichiditate în raport cu obligațiunile garantate de o calitate similară emise în state membre care nu au fost reclasificate într-o categorie inferioară de rating. Ca urmare a acestui fapt, piețele de finanțare din Uniune s-au fragmentat puternic, ceea ce evidențiază nevoia de a găsi o alternativă corespunzătoare la ratingurile externe ca unul dintre criteriile reglementării prudențiale pentru a clasifica lichiditatea și riscul de credit aferente obligațiunilor garantate și altor categorii de active. În conformitate cu articolul 39b alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾, până la data de 31 decembrie 2015, Comisia trebuie să prezinte instrumente alternative ratingurilor de credit, în vederea eliminării tuturor referirilor la ratinguri de credit din legislația Uniunii în scopuri de reglementare până la 1 ianuarie 2020.
- (10) În ceea ce privește titlurile de valoare garantate cu active („ABS”), ABE a recomandat, în concordanță cu propriile sale constatări empirice și cu standardul BCBS, ca numai RMBS-urile cu o calitate a creditului de nivel 1 să fie recunoscute ca active de nivel 2B, cu aplicarea unei marje de ajustare de 25 %. Este, de asemenea, oportun să se facă abatere de la această recomandare și să se extindă eligibilitatea pentru nivelul 2B la anumite ABS-uri garantate cu alte active. O gamă mai largă de subcategorii eligibile de active ar spori diversificarea în cadrul rezervei de lichidități și ar facilita finanțarea economiei reale. De asemenea, deoarece datele de piață disponibile indică un grad scăzut de corelare între ABS-uri și alte active lichide, cum ar fi obligațiunile de stat, legătura dintre bănci și entități suverane ar fi slăbită și fragmentarea pieței interne ar fi atenuată. În plus, există elemente de probă conform cărora, în perioadele de instabilitate financiară, investitorii tind să adune ABS-uri de înaltă calitate, cu durată de viață medie ponderată scurtă și cu un nivel ridicat de rambursare anticipată, deoarece acestea pot fi transformate rapid în numerar și reprezintă o sursă sigură de lichiditate. Acesta este, în special, cazul ABS-urilor garantate prin împrumuturi și leasinguri pentru finanțarea autovehiculelor („ABS-uri pentru credite auto”), care prezentau o volatilitate a prețurilor și marje medii comparabile cu RMBS-urile în perioada 2007-2012. Anumite secțiuni ale ABS-urilor pentru credite de consum, cum ar fi cardurile de credit, au prezentat, de asemenea, niveluri comparabile bune de lichiditate. În fine, acceptarea ABS-urilor garantate prin active din economia reală,

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1060/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind agențiile de rating de credit (JO L 302, 17.11.2009, p. 1).

cum ar fi cele menționate deja și împrumuturile acordate IMM-urilor, ar putea să contribuie la creșterea economică, deoarece ar transmite un semnal pozitiv investitorilor în legătură cu aceste active. Norme corespunzătoare ar trebui, prin urmare, să recunoască ABS-urile garantate nu numai prin credite ipotecare rezidențiale, ci și prin credite auto, credite de consum și împrumuturi pentru IMM-uri, ca fiind active de nivel 2B. Pentru a menține însă integritatea și funcționalitatea rezervei de lichidități, eligibilitatea acestora ar trebui să facă obiectul unor anumite cerințe privind un nivel ridicat de calitate în conformitate cu criteriile care urmează să fie aplicate securitizărilor simple, transparente și standardizate în alte reglementări sectoriale financiare. În special pentru RMBS-uri, cerințele privind un nivel ridicat de calitate ar trebui să includă respectarea anumitor rapoarte între volumul creditului și valoarea proprietății imobiliare (*loan-to-value* — LTV) sau între volumul creditului și veniturile debitorului (*loan-to-income*), dar aceste rapoarte nu ar trebui să se aplice RMBS-urilor emise înainte de data de la care începe să se aplice cerința de acoperire a necesarului de lichiditate. În vederea luării în calcul a nivelului mai puțin ridicat de lichiditate observat în cazul ABS-urilor pentru credite de consum și al celor pentru împrumuturi acordate IMM-urilor în raport cu RMBS-urile și cu ABS-urile pentru credite auto, cele din prima categorie ar trebui să facă obiectul unei marje de ajustare mai ridicate (35 %). În mod similar altor active de nivel 2B, toate ABS-urile ar trebui să facă obiectul plafonului global de 15 % din rezerva de lichidități și al cerinței de diversificare.

- (11) Normele cu privire la clasificarea, cerințele, plafoanele și marjele de ajustare pentru celelalte active de nivel 2A și 2B ar trebui să se alinieze îndeaproape la recomandările formulate de BCBS și de ABE. Pe de altă parte, acțiunile și unitățile din organismele de plasament colectiv („OPC”) ar trebui să fie tratate ca active lichide de același nivel și de aceeași categorie ca și activele-suport ale organismului colectiv.
- (12) În stabilirea indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate este oportun, de asemenea, să se țină seama de administrarea centralizată a lichidităților în rețelele cooperatiste și în rețelele de sisteme instituționale de protecție în cazul în care casa centrală are un rol similar celui al unei bănci centrale, deoarece membrii rețelei, de regulă, nu au acces direct la aceasta din urmă. Norme corespunzătoare ar trebui, prin urmare, să recunoască drept active lichide depozitele la vedere care sunt constituite de membrii rețelei la casa centrală și alte finanțări sub formă de lichidități care sunt puse la dispoziția acestora de către casa centrală. Depozitele care nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a fi considerate active lichide ar trebui să beneficieze de ratele preferențiale de ieșire care sunt permise în cazul depozitelor operaționale.
- (13) Rata de ieșire pentru depozitele de retail stabile ar trebui să fie fixată la o rată de nerambursare de 5 %, dar ar trebui să se permită aplicarea unei rate preferențiale de ieșire de 3 % de către toate instituțiile de credit afiliate la un sistem de garantare a depozitelor dintr-un stat membru care îndeplinește anumite criterii stricte. În primul rând, ar trebui să se țină seama de punerea în aplicare de către statele membre a Directivei 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾. În al doilea rând, sistemul unui stat membru ar trebui să respecte cerințele specifice referitoare la perioada de rambursare, la finanțarea *ex-ante* și la accesul la mijloace financiare suplimentare în cazul unei solicitări masive a rezervelor sale. În fine, aplicarea ratei preferențiale de 3 % ar trebui să fie condiționată de aprobarea prealabilă a Comisiei, care ar trebui să fie acordată numai în cazul în care Comisia s-a asigurat că sistemul de garantare a depozitelor din statul membru îndeplinește criteriile de mai sus și că nu există preocupări majore în ceea ce privește funcționarea pieței interne pentru depozitele de retail. În orice caz, rata preferențială de 3 % pentru depozitele de retail stabile nu ar trebui să se aplice înainte de data de 1 ianuarie 2019.
- (14) Instituțiile de credit ar trebui să fie în măsură să identifice alte depozite de retail care să facă obiectul unor rate de retragere mai ridicate. Norme corespunzătoare întemeiate pe orientările ABE privind depozitele de retail care fac obiectul unor ieșiri diferite ar trebui să stabilească criteriile pentru identificarea respectivelor depozite de retail pe baza caracteristicilor lor specifice, și anume volumul total al depozitului, natura depozitului, remunerarea, probabilitatea de retragere și statutul de rezident sau de nerezident al deponentului.
- (15) Nu se poate porni de la premisa că instituțiile de credit vor primi întotdeauna sprijin în materie de lichiditate din partea altor întreprinderi care aparțin aceluiași grup sau aceluiași sistem instituțional de protecție atunci când întâmpină dificultăți în a-și onora obligațiile de plată. Cu toate acestea, în cazul în care nu s-a acordat nicio derogare de la aplicarea indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate la nivel individual, în conformitate cu articolul 8 sau cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pentru fluxurile de lichidități dintre două instituții de credit care aparțin aceluiași grup sau aceluiași sistem instituțional de protecție ar trebui să se aplice, în principiu, rate simetrice de intrare și de ieșire pentru a se evita pierderea de lichidități în cadrul pieței interne, cu condiția să se instituie toate garanțiile necesare și numai cu aprobarea prealabilă a autorităților competente în

⁽¹⁾ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JOL 173, 12.6.2014, p. 149).

cauză. Un astfel de tratament preferențial ar trebui să se aplice numai fluxurilor transfrontaliere pe baza unor criterii obiective suplimentare, inclusiv a profilului de risc de lichiditate scăzut al furnizorului și al beneficiarului.

- (16) În scopul de a evita ca instituțiile de credit să se bazeze numai pe intrările anticipate pentru a îndeplini cerințele privind indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate și, de asemenea, în scopul de a asigura un nivel minim al activelor lichide deținute, cuantumul intrărilor care poate compensa ieșirile ar trebui să fie plafonat la 75 % din totalul ieșirilor preconizate. Ținând însă cont de existența unor modele de afaceri specializate, ar trebui să se permită anumite excepții, integrale sau parțiale, de la acest plafon, conform principiului proporționalității și sub rezerva aprobării prealabile a autorităților competente. Printre acestea ar trebui să se numere o exceptare pentru fluxurile intragrup și intrainstituționale din cadrul sistemului de protecție și pentru instituțiile de credit specializate în împrumuturi ipotecare de tip *pass-through* sau în leasing și în factoring. În plus, instituțiile de credit specializate în finanțarea pentru achiziționarea de autovehicule sau în credite de consum ar trebui să fie autorizate să aplice un plafon mai ridicat, și anume un plafon de 90 %. Aceste excepții ar trebui să fie disponibile atât la nivel individual, cât și la nivel consolidat, dar numai în cazul în care sunt îndeplinite anumite criterii.
- (17) Indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate ar trebui să se aplice instituțiilor de credit atât pe bază individuală, cât și pe bază consolidată, cu excepția cazului în care autoritățile competente renunță la aplicarea pe bază individuală în conformitate cu articolul 8 sau cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Consolidarea filialelor în țările terțe ar trebui să țină seama în mod corespunzător de cerințele de acoperire a necesarului de lichiditate aplicabile în aceste țări. În consecință, normele de consolidare din Uniune nu ar trebui să stabilească pentru activele lichide, pentru ieșirile de lichidități din filialele din țări terțe sau pentru intrările de lichidități în filialele din țări terțe un tratament mai favorabil decât cel care este prevăzut în temeiul legislației naționale din țările terțe respective.
- (18) În conformitate cu articolul 508 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, până la data de 31 decembrie 2015, Comisia trebuie să raporteze colegiitorilor dacă este necesar și cum trebuie să se aplice firmelor de investiții cerința de acoperire a necesarului de lichiditate prevăzută în partea a șasea. Până când dispoziția respectivă începe să se aplice, firmele de investiții ar trebui să facă în continuare obiectul legislației naționale a statelor membre cu privire la cerința de acoperire a necesarului de lichiditate. Cu toate acestea, firmele de investiții ar trebui să facă obiectul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate stabilit în prezentul regulament pe bază consolidată, în cazul în care fac parte din grupuri bancare.
- (19) Instituțiile de credit au obligația de a raporta autorităților lor competente cerința de acoperire a necesarului de lichiditate, astfel cum se precizează în detaliu în prezentul regulament, în conformitate cu articolul 415 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (20) În scopul de a acorda instituțiilor de credit suficient timp pentru a se conforma pe deplin cerinței detaliate de acoperire a necesarului de lichiditate, introducerea acesteia ar trebui să se realizeze progresiv în conformitate cu calendarul stabilit la articolul 460 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, pornind de la un minimum de 60 % de la data de 1 octombrie 2015 și ajungând la 100 % la data de 1 ianuarie 2018,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

INDICATORUL DE ACOPERIRE A NECESARULUI DE LICHIDITATE

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament stabilește norme pentru a preciza în detaliu cerința de acoperire a necesarului de lichiditate prevăzută la articolul 412 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 2

Domeniu și aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică instituțiilor de credit supravegheate în temeiul Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

(2) Instituțiile de credit respectă pe bază individuală dispozițiile prezentului regulament, în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Autoritățile competente pot excepta, total sau parțial, pe bază individuală, o instituție de credit de la aplicarea prezentului regulament, în conformitate cu articolele 8 și 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sub rezerva îndeplinirii condițiilor stabilite la aceste articole.

(3) În cazul în care un grup cuprinde una sau mai multe instituții de credit, instituția-mamă din UE, instituția controlată de o societate financiară holding-mamă din UE sau instituția controlată de o societate financiară holding mixtă-mamă din UE aplică obligațiile prevăzute în prezentul regulament pe bază consolidată, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și toate dispozițiile următoare:

- (a) activele dintr-o țară terță care îndeplinesc cerințele prevăzute la titlul II și care sunt deținute de o filială dintr-o țară terță nu sunt recunoscute ca active lichide în scopuri consolidate în cazul în care nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a fi considerate active lichide în temeiul legislației naționale a țării terțe care stabilește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate;
- (b) ieșirile de lichidități dintr-o filială dintr-o țară terță cărora li se aplică, în temeiul legislației naționale a țării terțe respective care stabilește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate, procente mai mari decât cele menționate la titlul III fac obiectul consolidării în conformitate cu ratele mai ridicate prevăzute de legislația națională a țării terțe;
- (c) intrările de lichidități într-o filială dintr-o țară terță cărora li se aplică, în temeiul legislației naționale a țării terțe respective care stabilește cerința de acoperire a necesarului de lichiditate, procente mai mici decât cele menționate la titlul III fac obiectul consolidării în conformitate cu ratele mai scăzute prevăzute de legislația națională a țării terțe;
- (d) firmele de investiții din cadrul grupului fac obiectul articolului 4 din prezentul regulament pe bază consolidată și al articolului 412 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește definiția activelor lichide, precum și a ieșirilor și a intrărilor de lichidități atât în scopuri individuale, cât și în scopuri consolidate. În afara situației precizate la prezenta literă, firmele de investiții fac în continuare obiectul cerinței detaliate privind indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate pentru firmele de investiții, astfel cum se prevede în legislația națională a statelor membre, până la specificarea unei cerințe privind indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate, în conformitate cu articolul 508 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (e) la nivel consolidat, cuantumul intrărilor provenite de la o instituție specializată de credit, astfel cum se menționează la articolul 33 alineatele (3) și (4), este recunoscut numai până la cuantumul ieșirilor provenite de la aceeași întreprindere.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „active de nivel 1” înseamnă active cu un nivel extrem de ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, astfel cum se prevede la articolul 416 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
2. „active de nivel 2” înseamnă active cu un nivel ridicat de lichiditate și de calitate a creditului, astfel cum se prevede la articolul 416 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Activele de nivel 2 sunt subîmpărțite în active de nivel 2A și în active de nivel 2B, în conformitate cu titlul II capitolul 2 din prezentul regulament;
3. „rezervă de lichidități” înseamnă volumul de active lichide pe care o instituție de credit îl deține în conformitate cu titlul II din prezentul regulament;
4. „monedă de raportare” înseamnă moneda în care elementele de lichiditate menționate în partea a șasea titlurile II și III din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 trebuie raportate autorității competente, în conformitate cu articolul 415 alineatul (1) din respectivul regulament;
5. „cerința de acoperire prin active” înseamnă raportul dintre active și pasive, astfel cum se prevede în legislația națională a unui stat membru sau unei țări terțe în scopul îmbunătățirii calității creditului;
6. „IMM” înseamnă o microîntreprindere, o întreprindere mică și o întreprindere mijlocie, conform definiției din Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei (¹);
7. „ieșiri nete de lichidități” înseamnă cuantumul care rezultă din scăderea intrărilor de lichidități ale unei instituții de credit din ieșirile sale de lichidități, în conformitate cu titlul III din prezentul regulament;

(¹) JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

8. „depozite de retail” înseamnă o datorie către o persoană fizică sau către un IMM, dacă IMM-ul se încadrează în clasa expunerilor de tip retail în cadrul abordării standardizate sau al abordării IRB privind riscul de credit, sau către o societate care este eligibilă pentru tratamentul prevăzut la articolul 153 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și dacă depozitele agregate ale unui astfel de IMM sau ale unei astfel de societăți, luate ca grup, nu depășesc 1 milion EUR;
9. „client financiar” înseamnă un client care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I la Directiva 2013/36/UE ca activitate principală sau este una dintre următoarele entități:
- (a) o instituție de credit;
 - (b) o firmă de investiții;
 - (c) o instituție financiară;
 - (d) un vehicul special constituit în scopul securitizării („SSPE”);
 - (e) un organism de plasament colectiv („OPC”);
 - (f) un fond de investiții cu capital fix;
 - (g) o întreprindere de asigurare;
 - (h) o întreprindere de reasigurare;
 - (i) o societate financiară holding sau o societate financiară holding mixtă;
10. „societate pentru investiții personale” („PIC”) înseamnă o întreprindere sau o fiducie al cărei proprietar real sau, respectiv, beneficiar real este o persoană fizică sau un grup de persoane fizice aflate în strânsă legătură, care a fost constituită cu scopul unic de gestionare a patrimoniului proprietarilor și care nu desfășoară nicio altă activitate comercială, industrială sau profesională. PIC poate avea ca obiect și alte activități conexe, cum ar fi separarea activelor proprietarilor de activele corporative, facilitarea transferului de active în cadrul unei familii sau prevenirea divizării activelor după decesul unui membru al familiei, cu condiția ca aceste activități să aibă legătură cu obiectivul principal al gestionării patrimoniului proprietarilor;
11. „criză” înseamnă o deteriorare bruscă sau gravă a solvabilității sau a lichidității unei instituții de credit ca urmare a unor modificări ale condițiilor de piață sau ale factorilor idiosincracici care poate avea ca rezultat un risc semnificativ ca instituția de credit să nu își mai poată îndeplini angajamentele care devin scadente în următoarele 30 de zile calendaristice;
12. „credit în marjă” înseamnă împrumuturi colateralizate acordate clienților în scopul asumării unor poziții de tranzacționare cu efect de levier.

Articolul 4

Indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate

(1) Cerința detaliată de acoperire a necesarului de lichiditate, în conformitate cu articolul 412 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, este egală cu raportul dintre rezerva de lichidități a unei instituții de credit și ieșirile nete de lichidități în decursul unei perioade de criză de 30 de zile calendaristice și se exprimă ca procent. Instituțiile de credit își calculează indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu următoarea formulă:

$$\frac{\text{Rezerva de lichidități}}{\text{Ieșirile nete de lichidități în decursul unei perioade de criză de 30 de zile calendaristice}} = \text{Indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate (\%)}$$

(2) Instituțiile de credit mențin un indicator de acoperire a necesarului de lichiditate de cel puțin 100 %.

(3) Prin derogare de la alineatul (2), instituțiile de credit pot să își monetizeze activele lichide pentru a-și acoperi ieșirile nete de lichidități în decursul unor perioade de criză, chiar și în cazul în care o astfel de utilizare a activelor lichide poate duce la scăderea indicatorului lor de acoperire a necesarului de lichiditate sub 100 % în decursul perioadelor respective.

(4) În cazul în care, în orice moment, indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate al unei instituții de credit a scăzut sau ar putea fi în mod rezonabil de așteptat să scadă sub 100 %, se aplică cerința prevăzută la articolul 414 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Până când indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate revine la nivelul menționat la alineatul (2), instituția de credit raportează autorității competente indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei.

(5) Instituțiile de credit își calculează și își monitorizează indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate în moneda de raportare și în fiecare dintre monedele care fac obiectul raportării separate în conformitate cu articolul 415 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și datoriile în moneda de raportare. Instituțiile de credit raportează autorității lor competente indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate în conformitate cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei ⁽¹⁾.

Articolul 5

Scenarii de criză în scopul indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate

Următoarele scenarii pot fi avute în vedere ca indicatori ai circumstanțelor în care se poate considera că o instituție de credit se confruntă cu o situație de criză:

- (a) retragerea unei proporții semnificative din depozitele sale de retail;
- (b) pierderea parțială sau totală a capacității de finanțare interbancară negarantată, inclusiv depozitele interbancare și alte surse de finanțare contingente, cum ar fi liniile de lichiditate sau de credit angajate sau neangajate obținute;
- (c) o pierdere parțială sau totală a finanțării garante pe termen scurt;
- (d) ieșiri suplimentare de lichidități ca urmare a deteriorării ratingului de credit cu până la trei trepte;
- (e) creșterea volatilității pieței care afectează valoarea garanțiilor reale sau calitatea acestora sau care generează nevoi suplimentare de garanții reale;
- (f) utilizări neprogramate de facilități de lichiditate și de credit;
- (g) obligația potențială de răscumpărare a datoriei sau de onorare a obligațiilor necontractuale.

TITLUL II

REZERVA DE LICHIDITĂȚI

CAPITOLUL 1

Dispoziții generale

Articolul 6

Componența rezervei de lichidități

Pentru a putea fi eligibile să facă parte din rezerva de lichidități a unei instituții de credit, activele lichide respectă fiecare dintre următoarele cerințe:

- (a) cerințele generale prevăzute la articolul 7;
- (b) cerințele operaționale prevăzute la articolul 8;
- (c) criteriile de eligibilitate corespunzătoare pentru clasificarea lor ca active de nivel 1 sau de nivel 2, în conformitate cu capitolul 2.

Articolul 7

Cerințe generale privind activele lichide

- (1) Pentru a fi considerate active lichide, activele unei instituții de credit îndeplinesc condițiile de la alineatele (2)-(6).
- (2) Un activ sunt un bun, un drept sau un interes deținut de o instituție de credit și negrevat de sarcini. În acest scop, un activ este considerat a fi negrevat de sarcini în cazul în care instituția de credit nu face obiectul unei restricții juridice, contractuale, de reglementare sau de alt tip care o împiedică să lichideze, să vândă, să transfere, să atribuie sau, în general, să înstrăineze activul respectiv printr-o tranzacție activă de vânzare fermă sau printr-un acord de răscumpărare în următoarele 30 de zile calendaristice. Următoarele active sunt considerate a fi negrevate de sarcini:
 - (a) activele incluse într-un portofoliu care pot fi utilizate imediat ca garanție reală pentru obținerea de finanțare suplimentară în cadrul unor linii de credit angajate, dar încă nefinanțate, aflate la dispoziția instituției. Din această categorie fac parte activele plasate de o instituție de credit la casa centrală într-o rețea cooperatistă sau într-un sistem instituțional de protecție. Instituțiile de credit presupun că activele incluse în portofoliu sunt grevate de sarcini în ordinea creșterii gradului de lichiditate pe baza clasificării lichidității prevăzute în capitolul 2, începând cu activele neeligibile pentru rezerva de lichidități;
 - (b) activele pe care instituția de credit le-a primit ca garanții reale pentru diminuarea riscului de credit în cadrul unor tranzacții de reverse repo sau al unor tranzacții de finanțare prin titluri și pe care instituția de credit le poate înstrăina.

⁽¹⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 680/2014 al Comisiei din 16 aprilie 2014 de stabilire a unor standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la raportarea în scopuri de supraveghere a instituțiilor în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 191, 28.6.2014, p. 1).

(3) Activele nu au fost emise de însăși instituția de credit, de întreprinderea sa mamă, alta decât o entitate din sectorul public care nu este o instituție de credit, de filiala sa sau de o altă filială a întreprinderii sale mamă sau de o entitate special constituită în scopul securizării cu care instituția de credit are legături strânse.

(4) Activele nu au fost emise de niciuna dintre următoarele entități:

(a) o altă instituție de credit, cu excepția cazului în care emitentul este o entitate din sectorul public menționată la articolul 10 alineatul (1) litera (c) și la articolul 11 alineatul (1) literele (a) și (b), a cazului în care activul este o obligațiune garantată menționată la articolul 10 alineatul (1) litera (f) și la articolul 11 alineatul (1) literele (c) și (d) sau a cazului în care activul aparține categoriei descrise la articolul 10 alineatul (1) litera (e);

(b) o firmă de investiții;

(c) o întreprindere de asigurare;

(d) o întreprindere de reasigurare;

(e) o societate financiară holding;

(f) o societate financiară holding mixtă;

(g) orice altă entitate care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I la Directiva 2013/36/UE. În sensul prezentului articol, se consideră că SSPE-urile nu fac parte dintre entitățile menționate la prezenta literă.

(5) Valoarea activelor se poate determina pe baza prețurilor de piață difuzate pe scară largă și ușor accesibile. În absența unor prețuri de piață, valoarea activelor se poate determina pe baza unei formule ușor de calculat care utilizează date publice și care nu depinde în mod semnificativ de ipoteze puternice.

(6) Activele sunt cotate la o bursă recunoscută sau se tranzacționează printr-o tranzacție activă de vânzare fermă sau printr-o tranzacție de răscumpărare simplă pe piețe de răscumpărare general acceptate. Aceste criterii se evaluează separat pentru fiecare piață. Un activ admis la tranzacționare într-un loc de tranzacționare organizat care nu este o bursă recunoscută, nici într-un stat membru și nici într-o țară terță, este considerat lichid numai în cazul în care locul de tranzacționare constituie o piață activă și de dimensiuni semnificative pentru vânzările ferme de active. Instituția de credit ia în considerare următoarele elemente ca criterii minime pentru a evalua dacă un loc de tranzacționare constituie o piață activă și de dimensiuni semnificative în sensul prezentului alineat:

(a) elemente de probă istorice privind amploarea și profunzimea pieței, astfel cum au fost dovedite de diferențe reduse între prețul de vânzare și cel de cumpărare, de volumul ridicat de tranzacții, precum și de numărul mare și de caracterul divers al participanților pe piață;

(b) prezența unei infrastructuri de piață robuste.

(7) Cerințele prevăzute la alineatele (5) și (6) nu se aplică:

(a) bancnotelor și monedelor menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (a);

(b) expunerilor față de băncile centrale menționate la articolul 10 alineatul (1) literele (b) și (d) și la articolul 11 alineatul (1) litera (b);

(c) facilității de lichiditate angajate cu utilizare restrânsă menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (d);

(d) depozitelor și altor finanțări în rețele cooperatiste și sisteme instituționale de protecție menționate la articolul 16.

Articolul 8

Cerințe operaționale

(1) Instituțiile de credit aplică politici și limite care să asigure faptul că activele lichide deținute, inclusiv rezerva lor de lichidități, rămân diversificate în mod corespunzător în orice moment. În acest scop, instituțiile de credit iau în considerare gradul de diversificare între diferitele categorii de active lichide și în cadrul aceleiași categorii de active lichide menționate în capitolul 2 din prezentul titlu și orice alți factori de diversificare relevanți, cum ar fi tipurile de emitenți, contrapărțile sau situarea geografică a acestor emitenți și contrapărți.

Autoritățile competente pot să impună restricții specifice sau cerințe specifice privind activele lichide deținute de o instituție de credit pentru a asigura respectarea cerinței prevăzute la prezentul alineat. Orice astfel de restricție sau cerință nu se aplică însă:

(a) următoarelor categorii de active de nivel 1:

(i) bancnotelor și monedelor menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (a);

(ii) expunerilor față de băncile centrale, astfel cum se prevede la articolul 10 alineatul (1) literele (b) și (d);

- (iii) activelor care reprezintă creanțe asupra băncilor multilaterale de dezvoltare și asupra organizațiilor internaționale menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (g) sau activelor care sunt garantate de acestea;
- (b) categoriilor de active de nivel 1 care reprezintă creanțe asupra administrațiilor centrale sau regionale, asupra autorităților locale sau asupra entităților din sectorul public menționate la articolul 10 alineatul (1) literele (c) și (d) sau care sunt garantate de acestea, cu condiția ca instituția de credit să dețină activul în cauză pentru a acoperi ieșirile de lichidități în situații de criză în moneda statului membru sau a țării terțe sau ca activul să fie emis de administrațiile centrale sau regionale, de autoritățile locale sau de entitățile din sectorul public din statul membru de origine al instituției de credit;
- (c) facilității de lichiditate angajate cu utilizare restrânsă menționată la articolul 12 alineatul (1) litera (d).

(2) Instituțiile de credit au acces cu ușurință la activele lichide pe care le dețin și pot să le monetizeze în orice moment în decursul perioadei de criză de 30 de zile calendaristice, printr-o vânzare fermă sau printr-un acord de răscumpărare pe piețe de răscumpărare general acceptate. Un activ lichid este considerat ca fiind ușor accesibil pentru o instituție de credit în cazul în care nu există obstacole juridice sau practice în ceea ce privește capacitatea instituției de credit de a monetiza activul respectiv în timp util.

Activele utilizate în scopul de a îmbunătăți calitatea creditului în tranzacții structurate sau de a acoperi costurile operaționale ale instituțiilor de credit nu sunt considerate ca fiind ușor accesibile pentru o instituție de credit.

Activele deținute într-o țară terță în care există restricții în calea liberei lor transferabilități sunt considerate ca fiind ușor accesibile numai în măsura în care instituția de credit folosește aceste active pentru a acoperi ieșirile de lichidități din țara terță respectivă. Activele deținute într-o monedă neconvertibilă sunt considerate ca fiind ușor accesibile numai în măsura în care instituția de credit folosește aceste active pentru a acoperi ieșirile de lichidități în moneda respectivă.

(3) Instituțiile de credit asigură faptul că activele lor lichide fac obiectul controlului unei funcții specifice de administrare a lichidităților în cadrul instituției de credit. Respectarea acestei cerințe se demonstrează autorității competente într-unul dintre următoarele moduri:

- (a) plasarea activelor lichide într-un portofoliu separat, gestionat direct de funcția de lichiditate, cu unicul scop de a fi utilizate ca sursă de fonduri contingente, inclusiv în perioade de criză;
- (b) instituirea unor sisteme și controale interne care să permită funcției de administrare a lichidităților să dețină un control operațional efectiv pentru a monetiza activele lichide deținute în orice moment în decursul perioadei de criză de 30 de zile calendaristice și pentru a avea acces la fondurile contingente fără a intra în conflict direct cu orice strategii de afaceri sau de gestionare a riscurilor existente. În special, un activ nu este inclus în rezerva de lichidități în cazul în care vânzarea acestuia, fără înlocuire, în decursul perioadei de criză de 30 de zile calendaristice, ar elimina o acoperire care ar crea o poziție de risc deschisă ce ar depăși limitele interne ale instituției de credit;
- (c) prin combinarea opțiunilor (a) și (b), cu condiția ca autoritatea competentă să fi considerat o astfel de combinare acceptabilă.

(4) Instituțiile de credit monetizează periodic, și cel puțin o dată pe an, un eșantion suficient de reprezentativ din activele lichide pe care le dețin prin vânzare fermă sau printr-un acord de răscumpărare simplu pe o piață de răscumpărare general acceptată. Instituțiile de credit elaborează strategii de înstrăinare a eșantioanelor de active lichide care sunt adecvate pentru:

- (a) a testa accesul la piață și capacitatea de utilizare aferente acestor active;
- (b) a verifica eficacitatea proceselor folosite de instituția de credit pentru monetizarea în timp util a activelor;
- (c) a reduce la minimum riscul de a trimite pieței un semnal negativ ca urmare a monetizării de către instituția de credit a activelor sale în perioadele de criză.

Cerința prevăzută la primul paragraf nu se aplică activelor de nivel 1 menționate la articolul 10, altele decât obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, facilității de lichiditate angajate cu utilizare restrânsă menționată la articolul 12 alineatul (1) litera (d) sau depozitelor și altor finanțări sub formă de lichidități în cadrul rețelelor cooperatiste și al sistemelor instituționale de protecție menționată la articolul 16.

(5) Cerința prevăzută la alineatul (2) nu împiedică instituțiile de credit să acopere riscul de piață aferent activelor lor lichide, sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

- (a) instituția de credit să instituie mecanisme interne corespunzătoare în conformitate cu alineatele (2) și (3) pentru a asigura faptul că activele respective sunt în continuare ușor disponibile și sub controlul funcției de administrare a lichidităților;
- (b) intrările și ieșirile nete de lichidități care ar rezulta în caz de lichidare anticipată a acoperirii sunt luate în calcul în evaluarea activului în cauză, în conformitate cu articolul 9.

(6) Instituțiile de credit asigură faptul că denominarea în monede a activelor lor lichide corespunde distribuirii în funcție de monedă a ieșirilor lor nete de lichidități. Cu toate acestea, după caz, autoritățile competente pot solicita instituțiilor de credit să restricționeze necorelarea structurii pe monede prin stabilirea unor limite privind procentul de ieșiri nete de lichidități într-o monedă care poate fi acoperit în decursul unei perioade de criză prin deținerea de active lichide care nu sunt denumite în moneda respectivă. Această restricție poate fi aplicată numai pentru moneda de raportare sau pentru o monedă care poate face obiectul unei raportări separate, în conformitate cu articolul 415 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Pentru determinarea nivelului oricărei restricții privind necorelarea structurii pe monede care poate fi aplicată în conformitate cu prezentul alineat, autoritățile competente iau în considerare cel puțin următoarele elemente:

- (a) capacitatea instituției de credit de a lua oricare dintre următoarele măsuri:
 - (i) utilizarea activelor lichide pentru a genera lichidități în moneda și în jurisdicția în care se efectuează ieșirile nete de lichidități;
 - (ii) efectuarea de swap valutar și colectarea de fonduri pe piețele valutare în condiții de criză care corespund perioadei de criză de 30 de zile calendaristice prevăzută la articolul 4;
 - (iii) transferul unui excedent de lichiditate de la o monedă la alta și între jurisdicții și entități juridice în cadrul grupului său în condiții de criză care corespund perioadei de criză de 30 de zile prevăzută la articolul 4;
- (b) impactul variațiilor bruște și defavorabile ale cursului de schimb asupra pozițiilor necorelate existente și asupra eficacității oricăror acoperiri valutare existente.

Orice restricție privind necorelarea structurii pe monede impusă în conformitate cu prezentul alineat se consideră ca fiind o cerință specifică privind lichiditățile, astfel cum se prevede la articolul 105 din Directiva 2013/36/UE.

Articolul 9

Evaluarea activelor lichide

În scopul calculării indicatorului său de acoperire a necesarului de lichiditate, o instituție de credit utilizează valoarea de piață a activelor sale lichide. Valoarea de piață a activelor lichide se reduce în conformitate cu marjele de ajustare prevăzute în capitolul 2 și în conformitate cu articolul 8 alineatul (5) litera (b), după caz.

CAPITOLUL 2

Active lichide

Articolul 10

Active de nivel 1

(1) Activele de nivel 1 includ doar activele care se încadrează în una sau mai multe dintre următoarele categorii și care întrunesc, în fiecare caz, criteriile de eligibilitate prezentate în cele ce urmează:

- (a) monede și bancnote;
- (b) următoarele expuneri față de băncile centrale:
 - (i) activele care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de Banca Centrală Europeană (BCE) sau de banca centrală a unui stat membru;
 - (ii) activele care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de băncile centrale ale unor țări terțe, cu condiția ca expunerile față de banca centrală sau față de administrația centrală a acestora să primească o evaluare de credit efectuată de o instituție externă de evaluare a creditului (ECAI) desemnată, iar această evaluare să arate o calitate a creditului de cel puțin nivelul 1, în conformitate cu articolul 114 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iii) rezervele deținute de instituția de credit la o bancă centrală menționată la punctele (i) și (ii), în măsura în care instituția de credit este autorizată să retragă aceste rezerve în orice moment în timpul perioadelor de criză și condițiile pentru o astfel de retragere au fost specificate într-un acord între autoritatea competentă relevantă și BCE sau banca centrală;
- (c) activele care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de următoarele administrații centrale sau regionale, autorități locale sau entități din sectorul public:
 - (i) administrația centrală a unui stat membru;
 - (ii) administrația centrală a unei țări terțe, cu condiția ca aceasta să primească o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată, iar această evaluare să arate o calitate a creditului de cel puțin nivelul 1, în conformitate cu articolul 114 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (iii) administrațiile regionale sau autoritățile locale dintr-un stat membru, cu condiția ca acestea să fie tratate ca expuneri față de administrația centrală a statului membru respectiv, în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iv) administrațiile regionale sau autoritățile locale dintr-o țară terță, de tipul celor la care se face referire la punctul (ii), cu condiția ca acestea să fie tratate ca expuneri față de administrația centrală a țării terțe, în conformitate cu articolul 115 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (v) entități din sectorul public, cu condiția ca acestea să fie tratate ca expuneri față de administrația centrală a unui stat membru sau față de una dintre administrațiile regionale sau dintre autoritățile locale menționate la punctul (iii), în conformitate cu articolul 116 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (d) activele care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de administrația centrală sau de banca centrală a unei țări terțe care nu a primit, la evaluarea de credit efectuată de o ECAI desemnată, o calitate a creditului de nivel 1, în conformitate cu articolul 114 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu condiția ca, în acest caz, instituția de credit să poată recunoaște activul ca fiind de nivel 1 doar pentru a acoperi ieșirile nete de lichidități în condiții de criză, efectuate în aceeași monedă în care este denominat activul.
- În cazul în care activul nu este denominat în moneda națională a țării terțe, instituția de credit poate să recunoască activul ca fiind de nivel 1 doar până la valoarea ieșirilor nete de lichidități ale instituției de credit în condiții de criză, în valuta respectivă, corespunzând operațiunilor sale în jurisdicția în care se asumă riscul de lichiditate;
- (e) activele emise de instituții de credit care îndeplinesc cel puțin una dintre următoarele două cerințe:
- (i) emitentul este o instituție de credit înregistrată sau instituită de administrația centrală a unui stat membru sau de administrația regională sau de autoritățile locale ale unui stat membru, administrația centrală sau autoritatea locală respectivă are obligația legală de a proteja baza economică a instituției de credit și de a menține viabilitatea financiară a acesteia pe toată durata sa de viață și orice expunere față de administrația regională sau autoritatea locală respectivă, după caz, este tratată ca o expunere față de administrația centrală a statului membru, în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (ii) instituția de credit este un creditor promoțional, termen prin care, în sensul prezentului articol, se înțelege orice instituție de credit al cărei scop este realizarea de progrese în ceea ce privește obiectivele de politică publică ale Uniunii sau ale administrației centrale sau regionale sau ale autorităților locale dintr-un stat membru, în principal prin furnizarea de credite promoționale pe bază neconcurențială și non-profit, cu condiția ca cel puțin 90 % din împrumuturile pe care le acordă să fie direct sau indirect garantate de administrația centrală sau regională sau de autoritatea locală și ca orice expunere față de administrația regională sau față de autoritatea locală respectivă, după caz, să fie tratată ca o expunere față de administrația centrală a statului membru, în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (f) expunerile sub formă de obligațiuni garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, care respectă toate cerințele următoare:
- (i) sunt obligațiuni de tipul menționat la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE sau îndeplinesc cerințele de eligibilitate pentru a beneficia de tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (ii) expunerile față de instituțiile din portofoliul de acoperire îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 129 alineatul (1) litera (c) și la articolul 129 alineatul (1) ultimul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iii) instituția de credit care investeste în obligațiunile garantate și emitentul îndeplinesc cerința de transparență prevăzută la articolul 129 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iv) valoarea emisiunii este de cel puțin 500 de milioane EUR (sau suma echivalentă în moneda națională);
 - (v) obligațiunile garantate primesc o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată, care arată o calitate a creditului de cel puțin nivelul 1, în conformitate cu articolul 129 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, de nivel echivalent de calitate a creditului în cazul unei evaluări de credit pe termen scurt sau, în absența unei evaluări de credit, primesc o pondere a riscului de 10 %, în conformitate cu articolul 129 alineatul (5) din regulamentul menționat;
 - (vi) portofoliul de acoperire îndeplinește în permanență cerința de acoperire prin active cu cel puțin 2 % în plus față de valoarea necesară pentru a satisface creanțele rezultate din obligațiunile garantate;
- (g) activele care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de băncile multilaterale de dezvoltare și de organizațiile internaționale menționate la articolul 117 alineatul (2) și, respectiv, la articolul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Valoarea de piață a obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate menționate la alineatul (1) litera (f) face obiectul unei marje de ajustare de cel puțin 7 %. Cu excepția celor specificate la articolul 15 alineatul (2) literele (a) și (b) în legătură cu acțiunile și unitățile deținute în OPC-uri, nu se aplică nicio marjă de ajustare asupra valorii activelor de nivel 1 rămase.

Articolul 11

Active de nivel 2A

- (1) Activele de nivel 2A includ doar activele care se încadrează în una sau mai multe dintre următoarele categorii și care întrunesc, în fiecare caz, criteriile de eligibilitate prezentate mai jos:
- (a) activele care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de administrații regionale, autorități locale sau entități din sectorul public dintr-un stat membru, dacă expunerilor față de acestea li se atribuie o pondere a riscului de 20 % în conformitate cu articolul 115 alineatele (1) și (5) și cu articolul 116 alineatele (1), (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după caz;
 - (b) activele care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de administrația centrală sau de banca centrală a unei țări terțe sau de o administrație regională, o autoritate locală sau o entitate din sectorul public dintr-o țară terță, cu condiția ca acestora să li se atribuie o pondere a riscului de 20 % în conformitate cu articolul 114 alineatul (2), articolul 115 sau articolul 116 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, după caz;
 - (c) expunerile sub formă de obligațiuni garantate cu un nivel ridicat de calitate, care respectă toate cerințele următoare:
 - (i) sunt obligațiuni de tipul celor prevăzute la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE sau îndeplinesc cerințele de eligibilitate pentru a beneficia de tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (ii) expunerile față de instituțiile din portofoliul de acoperire îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 129 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iii) instituția de credit care investește în obligațiunile garantate și emitentul îndeplinesc cerința de transparență prevăzută la articolul 129 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iv) valoarea emisiunii acestora este de cel puțin 250 de milioane EUR (sau suma echivalentă în moneda națională);
 - (v) obligațiunile garantate primesc o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată, care arată o calitate a creditului de cel puțin nivelul 2, în conformitate cu articolul 129 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, de nivel echivalent de calitate a creditului în cazul unei evaluări de credit pe termen scurt sau, în absența unei evaluări de credit, primesc o pondere a riscului de 20 % în conformitate cu articolul 129 alineatul (5) din regulamentul menționat;
 - (vi) portofoliul de acoperire îndeplinește în permanență cerința de acoperire prin active cu cel puțin 7 % în plus față de valoarea necesară pentru a satisface creanțele rezultate din obligațiunile garantate. Cu toate acestea, în cazul în care obligațiunile garantate pentru care evaluarea de credit arată o calitate a creditului de nivel 1 nu îndeplinesc criteriul valorii minime a emisiunii corespunzătoare obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (f) punctul (iv), dar îndeplinesc cerințele prevăzute la punctele (i), (ii), (iii) și (iv) pentru obligațiunile garantate cu un nivel ridicat de calitate, acestea fac, în schimb, obiectul cerinței de acoperire prin active de minimum 2 %;
 - (d) expunerile sub formă de obligațiuni garantate emise de instituțiile de credit din țări terțe, care îndeplinesc toate cerințele următoare:
 - (i) sunt obligațiuni garantate în conformitate cu legislația națională a țării terțe, care trebuie să le definească drept titluri de creanță emise de instituțiile de credit sau de o filială deținută integral de o instituție de credit care garantează emisiunea și sunt garantate printr-un portofoliu de acoperire constituit din active, la care deținătorii de obligațiuni recurg direct pentru rambursarea principalului și a dobânzii în mod prioritar în caz de nerambursare de către emitent;
 - (ii) emitentul și obligațiunile garantate sunt reglementate prin legislația națională din țara terță, făcând obiectul unei supravegheri publice speciale menite să îi protejeze pe deținătorii de obligațiuni, iar mecanismele de supraveghere și de reglementare aplicate în țara terță trebuie să fie cel puțin echivalente cu cele aplicate în Uniune;
 - (iii) obligațiunile garantate sunt sprijinite de un portofoliu de active format dintr-unul sau mai multe dintre tipurile descrise la articolul 129 alineatul (1) litera (b), litera (d) punctul (i), litera (f) punctul (i) sau litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În cazul în care portofoliul cuprinde credite garantate cu proprietăți imobiliare, trebuie să fie îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 208 și la articolul 229 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iv) expunerile față de instituțiile din portofoliul de acoperire îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 129 alineatul (1) litera (c) și la articolul 129 alineatul (1) ultimul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (v) instituția de credit care investește în obligațiunile garantate și emitentul îndeplinesc cerința de transparență prevăzută la articolul 129 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (vi) obligațiunile garantate primesc o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată, care arată o calitate a creditului de cel puțin nivelul 1, în conformitate cu articolul 129 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, de nivel echivalent de calitate a creditului în cazul unei evaluări de credit pe termen scurt sau, în absența unei evaluări de credit, primesc o pondere a riscului de 10 %, în conformitate cu articolul 129 alineatul (5) din regulamentul menționat; și
 - (vii) portofoliul de acoperire îndeplinește în permanență cerința de acoperire prin active cu cel puțin 7 % în plus față de valoarea necesară pentru a satisface creanțele rezultate din obligațiunile garantate. Cu toate acestea, în cazul în care valoarea emisiunii de obligațiuni garantate este mai mare sau egală cu 500 de milioane EUR (sau suma echivalentă în monedă națională), acestea fac, în schimb, obiectul cerinței de acoperire prin active de minimum 2 %;
- (e) titlurile de creanță emise de societățile comerciale, care îndeplinesc toate cerințele următoare:
- (i) primesc, de la o ECAI desemnată, o evaluare de credit care arată o calitate a creditului de cel puțin nivelul 1, în conformitate cu articolul 122 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau nivelul echivalent de calitate a creditului în cazul unei evaluări de credit pe termen scurt;
 - (ii) valoarea emisiunii de titluri este de cel puțin 250 de milioane EUR (sau echivalentul acestei sume în moneda națională);
 - (iii) termenul maxim de scadență a titlurilor, la data emisiunii, este de 10 ani.
- (2) Valoarea de piață a fiecărui activ de nivel 2A face obiectul unei marje de ajustare de cel puțin 15 %.

Articolul 12

Active de nivel 2B

- (1) Activele de nivel 2B includ doar activele care se încadrează în una sau mai multe dintre următoarele categorii și care întrunesc, în fiecare caz, criteriile de eligibilitate prezentate mai jos:
- (a) expunerile sub formă de titluri garantate cu active, care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 13;
 - (b) titlurile de creanță emise de societățile comerciale, care îndeplinesc toate cerințele următoare:
 - (i) au primit o evaluare de credit din partea unei ECAI desemnate, care arată o calitate a creditului de cel puțin nivelul 3, în conformitate cu articolul 122 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau nivelul echivalent de calitate a creditului în cazul unei evaluări de credit pe termen scurt;
 - (ii) valoarea emisiunii de titluri este de cel puțin 250 de milioane EUR (sau echivalentul acestei sume în moneda națională);
 - (iii) termenul maxim de scadență a titlurilor, la data emisiunii, este de 10 ani;
 - (c) acțiunile, cu condiția să îndeplinească toate cerințele următoare:
 - (i) să facă parte dintr-un indice pe acțiuni principal într-un stat membru sau într-o țară terță, astfel cum a fost identificat în sensul prezentului punct de către autoritatea competentă a unui stat membru sau de către autoritatea publică relevantă dintr-o țară terță. În absența unei decizii din partea autorității competente sau a autorității publice în legătură cu indicii pe acțiuni principali, instituțiile de credit consideră că este indice pe acțiuni principal indicele pe acțiuni compus din societățile-lider din jurisdicția relevantă;
 - (ii) sunt denominate în moneda statului membru de origine al instituției de credit sau, în cazul în care sunt denominate într-o monedă diferită, sunt considerate ca fiind de nivel 2B doar până la cuantumul necesar pentru a acoperi ieșirile nete de lichidități în condiții de criză, în moneda respectivă sau în jurisdicția în care se asumă riscul de lichiditate; și
 - (iii) au un istoric cert ca sursă sigură de lichidități, în orice moment, inclusiv în timpul perioadelor de criză. Această cerință este considerată a fi îndeplinită în cazul în care, în cursul unei perioade de 30 de zile calendaristice de criză pe piață, nivelul de scădere a cursului acțiunii sau de creștere a marjei de ajustare a acesteia nu a depășit 40 % sau, respectiv, 40 de puncte procentuale; și
 - (d) facilitățile de lichiditate angajate cu utilizare restrânsă care pot fi furnizate de BCE, de banca centrală a unui stat membru sau de banca centrală a unei țări terțe, cu condiția ca cerințele prevăzute la articolul 14 să fie îndeplinite;
 - (e) expunerile sub formă de obligațiuni garantate cu un nivel ridicat de calitate, care respectă toate cerințele următoare:
 - (i) sunt obligațiuni de tipul celor prevăzute la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE sau îndeplinesc cerințele de eligibilitate pentru a beneficia de tratamentul prevăzut la articolul 129 alineatul (4) sau (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (ii) instituția de credit care investește în obligațiunile garantate îndeplinește cerința de transparență prevăzută la articolul 129 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (iii) emitentul obligațiunilor garantate pune la dispoziția investitorilor, cel puțin trimestrial, informațiile menționate la articolul 129 alineatul (7) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iv) valoarea emisiunii acestora este de cel puțin 250 de milioane EUR (sau suma echivalentă în moneda națională);
 - (v) obligațiunile garantate sunt garantate exclusiv cu activele prevăzute la articolul 129 alineatul (1) litera (a), litera (d) punctul (i) și litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (vi) portofoliul de active-suport constă exclusiv din expuneri care se califică pentru o pondere a riscului mai mică sau egală cu 35 % în conformitate cu articolul 125 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește riscul de credit;
 - (vii) portofoliul de acoperire îndeplinește în permanență cerința de acoperire prin active cu cel puțin 10 % în plus față de valoarea necesară pentru a satisface creanțele rezultate din obligațiunile garantate;
 - (viii) instituția de credit emitentă are obligația de a declara public, lunar, faptul că portofoliul de acoperire îndeplinește cerința de acoperire prin active în procent de 10 %;
- (f) în cazul instituțiilor de credit care, în conformitate cu actele lor constitutive, nu sunt în măsură, din motive de practicare a unui cult religios, să dețină active purtătoare de dobândă, activele nepurtătoare de dobândă care constituie creanțe asupra sau creanțe garantate de băncile centrale sau de administrația centrală sau banca centrală a unei țări terțe sau de o administrație regională, o autoritate locală sau o entitate din sectorul public dintr-o țară terță, cu condiția ca respectivele active să dețină o evaluare de credit efectuată de o ECAI desemnată, care arată o calitate a creditului de cel puțin nivelul 5, în conformitate cu articolul 114 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau nivelul echivalent de calitate a creditului în cazul unei evaluări de credit pe termen scurt.
- (2) Valoarea de piață a fiecărui activ de nivel 2B face obiectul următoarelor marje de ajustare minime:
- (a) marja de ajustare aplicabilă prevăzută la articolul 13 alineatul (14) pentru securitizările de nivel 2B;
 - (b) o marjă de ajustare de 50 % pentru titlurile de creanță emise de societățile comerciale menționate la alineatul (1) litera (b);
 - (c) o marjă de ajustare de 50 % pentru acțiunile menționate la alineatul (1) litera (c);
 - (d) o marjă de ajustare de 30 % pentru programele sau emisiile de obligațiuni garantate prevăzute la alineatul (1) litera (e);
 - (e) o marjă de ajustare de 50 % pentru activele nepurtătoare de dobândă prevăzute la alineatul (1) litera (f).
- (3) În cazul instituțiilor de credit care, în conformitate cu actele lor constitutive, nu sunt în măsură, din motive de practicare a unui cult religios, să dețină active purtătoare de dobândă, autoritatea competentă poate permite derogarea de la punctele (ii) și (iii) de la alineatul (1) litera (b) din prezentul articol, cu condiția să existe dovezi care să arate că activele nepurtătoare de dobândă care îndeplinesc respectivele cerințe sunt insuficiente și cu condiția ca respectivele active nepurtătoare de dobândă să aibă un grad corespunzător de lichiditate pe piețele private.

Pentru a stabili dacă activele nepurtătoare de dobândă au un grad corespunzător de lichiditate în sensul primului paragraf, autoritatea competentă ia în considerare următorii factori:

- (a) datele disponibile cu privire la lichiditatea acestora pe piață, inclusiv volumele de tranzacționare, diferența observată dintre prețul de vânzare și cel de cumpărare, volatilitatea prețurilor și impactul prețurilor; și
- (b) alți factori relevanți pentru lichiditatea acestora, inclusiv datele istorice privind extinderea și profunzimea pieței pentru aceste active nepurtătoare de dobândă, numărul și diversitatea participanților pe piață și prezența unei infrastructuri de piață solide.

Articolul 13

Securitizări de nivel 2B

- (1) Expunerile sub formă de titluri garantate cu active menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (a) se califică drept securitizări de nivel 2B în cazul în care îndeplinesc criteriile prevăzute la alineatele (2)-(14).

- (2) Poziția din securitizare și expunerile care constituie suportul pentru poziție îndeplinesc toate cerințele următoare:
- (a) poziția a primit, de la o ECAI desemnată, o evaluare de credit care arată o calitate a creditului de cel puțin nivelul 1, în conformitate cu articolul 251 sau cu articolul 261 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau nivelul echivalent de calitate a creditului în cazul unei evaluări de credit pe termen scurt;
 - (b) poziția se situează în tranșa sau tranșele cu cel mai ridicat rang a securitizării și deține cel mai înalt rang în orice moment pe toată durata tranzacției. În acest sens, se consideră că o tranșă este de cel mai ridicat rang în cazul în care, după emiterea unei scrisori de executare silită și, după caz, a unei scrisori de punere în întârziere, tranșa nu este subordonată altor tranșe din aceeași tranzacție sau schemă de securitizare în ceea ce privește primirea plăților principalului și dobânzii, fără a se lua în considerare sumele datorate în baza instrumentelor financiare derivate pe rata dobânzii sau pe valute, comisioane sau alte plăți similare, în conformitate cu articolul 261 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (c) expunerile-suport au fost dobândite de către SSPE, în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 66 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, într-un mod care este opozabil oricărei părți terțe și sunt inaccesibile vânzătorului (inițiator, sponsor sau creditor inițial) și creditorilor acestuia, inclusiv în caz de insolvență a vânzătorului;
 - (d) transferul expunerilor-suport către SSPE nu poate face obiectul niciunei dispoziții severe privind invalidarea vânzării activelor-garanție către vehiculul investițional specializat (clawback) în jurisdicția în care este înregistrat vânzătorul (inițiator, sponsor sau creditor inițial). Dispozițiile respective includ, dar nu se limitează la acestea, dispoziții în temeiul cărora vânzarea expunerilor-suport poate fi invalidată de către lichidatorul vânzătorului (inițiator, sponsor sau creditor inițial) numai pe baza faptului că aceasta a fost încheiată într-un anumit termen înainte de declarația de insolvență a vânzătorului sau dispoziții prin care SSPE poate împiedica o astfel de invalidare numai în cazul în care este în măsură să dovedească faptul că nu avea cunoștință de insolvența vânzătorului la momentul vânzării;
 - (e) administrarea expunerilor-suport este reglementată printr-un acord de administrare, acesta cuprinzând dispoziții privind continuitatea administrării care asigură, cel puțin, că situația de neîndeplinire a obligațiilor de plată sau de insolvență a societății de administrare nu conduce la încetarea administrării;
 - (f) documentația care reglementează securitizarea include dispoziții privind continuitatea, care asigură, cel puțin, înlocuirea contrapărților din tranzacția cu instrumente financiare derivate și a furnizorilor de lichiditate în situație de neîndeplinire a obligațiilor de plată sau de insolvență, dacă este cazul;
 - (g) poziția de securitizare este garantată de un portofoliu de expuneri-suport omogene, toate acestea aparținând doar uneia dintre următoarele subcategorii, sau de un portofoliu de expuneri-suport omogene care combină creditele rezidențiale menționate la punctele (i) și (ii):
 - (i) creditele rezidențiale garantate cu o ipotecă de prim rang acordată persoanelor fizice pentru achiziționarea reședinței principale, cu condiția să fie îndeplinită una dintre cele două condiții de mai jos:
 - creditele din portofoliu îndeplinesc, în medie, cerința privind indicatorul LTV (*loan-to-value*) prevăzută la articolul 129 alineatul (1) litera (d) punctul (i) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - legislația națională a statului membru din care provin creditele prevede o limitare prin aplicarea unui raport împrumut/venit la suma pe care un debitor o poate împrumuta în cadrul unui credit rezidențial, iar statul membru în cauză a notificat legislația respectivă Comisiei și ABE. Limitarea legată de raportul împrumut/venit se calculează pe baza venitului anual brut al debitorului, luând în calcul obligațiile sale fiscale și alte angajamente ale acestuia, precum și riscul unor modificări ale ratelor dobânzii pe perioada împrumutului. Pentru fiecare împrumut rezidențial din portofoliu, procentul din venitul brut al debitorului care poate fi alocat rambursării împrumutului, incluzând dobânda, principalul și taxele, nu trebuie să depășească 45 %;
 - (ii) creditele rezidențiale garantate integral, menționate la articolul 129 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu condiția ca creditele să îndeplinească cerințele privind acoperirea cu garanții reale prevăzute la alineatul respectiv și cerința privind indicatorul LTV (*loan-to-value*) mediu, prevăzută la articolul 129 alineatul (1) litera (d) punctul (i) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (iii) creditele comerciale, operațiunile de leasing și creditele pentru întreprinderile stabilite într-un stat membru, destinate finanțării cheltuielilor de capital sau a operațiunilor comerciale, altele decât achiziționarea sau dezvoltarea de proprietăți imobiliare comerciale, cu condiția ca cel puțin 80 % din debitorii din portofoliu să fie întreprinderi mici și mijlocii în materie de sold al portofoliului la momentul emiterii securitizării și ca niciunul dintre debitori să nu fie o instituție, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

- (iv) creditele auto și leasingurile acordate unor debitori sau utilizatori care sunt stabiliți sau își au reședința într-un stat membru. În acest sens, acestea includ credite sau contracte de leasing pentru finanțarea autovehiculelor sau a remorcilor acestora, astfel cum sunt definite la articolul 3 punctele 11 și 12 din Directiva 2007/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a tractoarelor agricole sau forestiere menționate în Directiva 2003/37/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a motocicletelor sau a tricicurilor cu motor, astfel cum sunt definite la articolul 1 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva 2002/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului sau a vehiculelor pe șenile menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2007/46/CE. Astfel de credite sau contracte de leasing pot include produse de asigurare și servicii conexe sau componente suplimentare necesare vehiculului, iar în cazul contractelor de leasing, valoarea reziduală a vehiculelor în leasing. Toate împrumuturile și leasingurile din portofoliu sunt garantate cu un privilegiu sau o garanție de prim rang asupra vehiculului sau cu o garanție adecvată în favoarea SSPE, cum ar fi o clauză privind rezerva dreptului de proprietate;
- (v) împrumuturile și facilitățile de credit pentru persoanele fizice cu reședința într-un stat membru, în scopuri de consum personale, legate de familie sau de gospodărie;
- (h) poziția nu este din resecuritizare sau securitizare sintetică, astfel cum se menționează la articolul 4 punctul 63 și, respectiv, la articolul 242 punctul 11 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (i) expunerile-suport nu includ instrumente financiare transferabile sau produse derivate, cu excepția instrumentelor financiare emise chiar de SSPE sau de alte părți din cadrul structurii de securitizare și instrumentele financiare derivate folosite pentru acoperirea riscului valutar și a riscului de rată a dobânzii;
- (j) la momentul emiterii securitizării sau al integrării acesteia, în orice moment după emitere, în portofoliul de expuneri-suport, expunerile-suport nu includ expunerile față de debitori cu bonitate precară (sau, după caz, garanți cu bonitate precară), debitorul cu bonitate precară (sau garantul cu bonitate precară) fiind un debitor (sau garant) care:
- (i) a declarat falimentul, a convenit împreună cu creditorii săi asupra unei anulări sau a unei reeșalonări a datoriei sau o instanță a acordat creditorilor săi un drept de executare sau daune materiale ca urmare a unei plăți neefectuate într-o perioadă de trei ani anterioară datei de inițiere;
- (ii) se află într-un registru oficial de persoane cu un istoric defavorabil în materie de credite;
- (iii) are o evaluare de credit efectuată de o ECAI sau are un scor de credit care indică un risc semnificativ ca plățile convenite prin contract să nu fie efectuate, în comparație cu debitorul mediu pentru acest tip de împrumuturi în jurisdicția relevantă;
- (k) la momentul emiterii securitizării sau al integrării acesteia în portofoliul de expuneri-suport în orice moment după emitere, expunerile-suport nu includ expuneri în stare de nerambursare în sensul articolului 178 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (3) Rambursarea pozițiilor din securitizare nu trebuie să fi fost structurată astfel încât să depindă, în mod predominant, de vânzarea de active care garantează expunerile-suport. Această dispoziție nu împiedică însă reînnoirea sau refinanțarea ulterioară a expunerilor respective.
- (4) Structura tranzacției de securitizare îndeplinește următoarele cerințe:
- (a) în cazul în care securitizarea a fost stabilită fără o perioadă de reînnoire sau dacă perioada de reînnoire s-a încheiat și în cazul în care a fost emisă o scrisoare de executare silită sau o scrisoare de punere în întârziere, principalul primit, provenit din expunerile-suport, este transferat deținătorilor de poziții din securitizare prin amortizarea secvențială a pozițiilor din securitizare și nicio cantitate substanțială de numerar nu este blocată în SSPE la fiecare dată de plată;
- (b) în cazul în care securitizarea a fost stabilită cu o perioadă de reînnoire, documentația tranzacției prevede evenimente adecvate pentru amortizarea anticipată, care includ cel puțin următoarele elemente:
- (i) o deteriorare a calității creditului expunerilor-suport;
- (ii) o incapacitate de a genera suficiente expuneri-suport noi, care să aibă cel puțin o calitate similară a creditului;
- (iii) producerea unui eveniment de insolvență care vizează inițiatorul sau societatea de administrare.
- (5) În momentul emiterii unei securitizări, debitorii (sau, după caz, garanții) au efectuat cel puțin o plată, cu excepția cazului în care securitizarea este garantată de facilitățile de credit menționate la alineatul (2) litera (g) punctul (v).
- (6) În cazul securitizărilor în care expunerile-suport sunt credite rezidențiale menționate la alineatul (2) litera (g) punctele (i) și (ii), portofoliul de credite nu include niciun credit care a fost tranzacționat pe piață și subscris pe baza premisei că s-a adus la cunoștința solicitantului împrumutului sau, după caz, intermediarilor, faptul că este posibil ca informațiile furnizate să nu fi fost verificate de către creditor.

(7) În cazul securitizărilor în care expunerile-suport sunt credite rezidențiale menționate la alineatul (2) litera (g) punctele (i) și (ii), evaluarea bonității debitorului îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 18 alineatele (1)-(4), alineatul (5) litera (a) și alineatul (6) din Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ sau cerințele echivalente din țările terțe.

(8) În cazul securitizărilor în care expunerile-suport sunt credite și leasing-uri auto, credite de consum și facilități de credit menționate la alineatul (2) litera (g) punctele (iv) și (v), evaluarea bonității debitorului îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 8 din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾.

(9) În cazul în care inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial al securitizării este stabilit în Uniune, acesta se conformează cerințelor prevăzute în partea a cincea a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și, în conformitate cu articolul 8b din Regulamentul (UE) nr. 1060/2009, face publice informații cu privire la calitatea creditului și la performanța expunerilor-suport, structura tranzacției, fluxurile de numerar și garanțiile reale aferente expunerilor, precum și orice informații care sunt necesare pentru ca investitorii să efectueze simulări de criză cuprinzătoare și bine documentate. În cazul în care inițiatorul, sponsorul sau creditorul inițial sunt stabiliți în afara Uniunii, la momentul emiterii și, ulterior, la intervale regulate, se pun la dispoziția investitorilor existenți și potențiali și a autorităților de reglementare date cuprinzătoare la nivel de împrumut, în conformitate cu standardele general acceptate de către participanții la piață.

(10) Expunerile-suport nu se inițiază de către instituția de credit care deține poziția din securitizare în rezerva sa de lichidități, de către o filială a sa, de către întreprinderea sa mamă, de către o filială a întreprinderii-mamă sau de către orice altă întreprindere care se află în legătură strânsă cu respectiva instituție de credit.

(11) Valoarea de emisiune a tranșei este de cel puțin 100 de milioane EUR (sau echivalentul acestei sume în moneda națională).

(12) Durata de viață medie ponderată rămasă a tranșei este de 5 ani sau mai puțin, aceasta calculându-se pe baza valorii celei mai mici dintre, pe de o parte, ipoteza referitoare la plățile anticipate reținută pentru tarificarea tranzacției și, pe de altă parte, o rată constantă de plată anticipată de 20 %, pentru care instituția de credit presupune că opțiunea de cumpărare va fi exercitată la prima dată autorizată.

(13) Inițiatorul expunerilor-suport aferente securitizării este o instituție, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau o întreprindere a cărei activitate principală constă în desfășurarea uneia sau a mai multor activități menționate la punctele 2-12 și la punctul 15 din anexa I la Directiva 2013/36/UE.

(14) Valoarea de piață a securitizărilor de nivel 2B face obiectul următoarelor marje de ajustare minime:

- (a) 25 % în cazul securitizărilor garantate cu subcategoriile de active menționate la alineatul (2) litera (g) punctele (i), (ii) și (iv);
- (b) 35 % în cazul securitizărilor garantate cu subcategoriile de active menționate la alineatul (2) litera (g) punctele (iii) și (v).

Articolul 14

Facilități de lichiditate angajate cu utilizare restrânsă

Pentru a se califica drept active de nivel 2B, facilitățile de lichiditate angajate cu utilizare restrânsă care pot fi furnizate de o bancă centrală, astfel cum se prevede la articolul 12 alineatul (1) litera (d), trebuie să îndeplinească toate criteriile următoare:

- (a) în afara perioadelor de criză, facilitatea face obiectul unui comision de angajament pentru suma totală angajată care este, cel puțin, cea mai mare valoare dintre următoarele:
 - (i) 75 de puncte de bază pe an; sau
 - (ii) cel puțin 25 de puncte de bază pe an peste diferența de randament dintre activele utilizate pentru a garanta facilitatea și randamentul unui portofoliu reprezentativ de active lichide, după ajustarea oricăror diferențe semnificative în materie de risc de credit.

În timpul unei perioade de criză, banca centrală poate reduce comisionul de angajament descris la primul paragraf de la prezentul punct, cu condiția să fie îndeplinite cerințele minime aplicabile facilităților de lichiditate în cadrul abordărilor alternative în materie de lichiditate, în conformitate cu articolul 19;

- (b) facilitatea este garantată cu active negrevate de sarcini de unul dintre tipurile specificate de banca centrală. Activele furnizate ca garanție reală îndeplinesc toate criteriile următoare:
 - (i) sunt deținute într-o formă care facilitează transferul lor rapid către banca centrală în cazul în care se recurge la facilitate;
 - (ii) valoarea acestora după aplicarea marjei de ajustare de către banca centrală este suficientă pentru a acoperi suma totală a facilității;

⁽¹⁾ Directiva 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010 (JO L 60, 28.2.2014, p. 34).

⁽²⁾ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, 22.5.2008, p. 66).

- (iii) nu trebuie să fie contabilizate ca active lichide destinate rezervei de lichidități a instituției de credit;
- (c) facilitatea este compatibilă cu cadrul politicii în materie de contrapărți a băncii centrale;
- (d) termenul de angajare a facilității depășește perioada de criză de 30 de zile calendaristice menționată la articolul 4;
- (e) facilitatea nu este revocată de către banca centrală înainte de scadența sa contractuală și nu se mai ia nicio altă decizie de acordare a creditului atâta timp cât instituția de credit în cauză continuă să fie evaluată ca solvabilă;
- (f) există o politică formală publicată de banca centrală, prin care se precizează decizia acesteia de a acorda facilități de lichiditate angajate cu utilizare restrânsă, condițiile care reglementează facilitatea respectivă și tipurile de instituții de credit care sunt eligibile să aplice pentru obținerea unor astfel de facilități.

Articolul 15

Organisme de plasament colectiv

- (1) Acțiunile sau unitățile deținute în OPC-uri se califică drept active lichide de același nivel ca activele lichide suport ale întreprinderii în cauză, până la o valoare absolută de 500 de milioane EUR (sau suma echivalentă în moneda națională), pentru fiecare instituție de credit, în mod individual, cu condiția ca:
- (a) cerințele prevăzute la articolul 132 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 să fie respectate;
 - (b) OPC să investească numai în active lichide și în instrumente financiare derivate, în cel din urmă caz doar în măsura necesară pentru a diminua riscul ratei dobânzii, riscul valutar sau riscul de credit în portofoliu.
- (2) Instituțiile de credit aplică următoarele marje de ajustare minime la valoarea acțiunilor sau a unităților pe care le dețin în OPC-uri, în funcție de categoria de active lichide suport:
- (a) 0 % pentru monede și bancnote, precum și pentru expunerile față de băncile centrale, menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (b);
 - (b) 5 % pentru activele de nivel 1, cu excepția obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate;
 - (c) 12 % pentru obligațiunile garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f);
 - (d) 20 % pentru activele de nivel 2A;
 - (e) 30 % pentru securitizările de nivel 2B garantate cu subcategoriile de active menționate la articolul 13 alineatul (2) litera (g) punctele (i), (ii) și (iv);
 - (f) 35 % pentru obligațiunile garantate de nivel 2B menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (e);
 - (g) 40 % pentru securitizările de nivel 2B garantate cu subcategoriile de active menționate la articolul 13 alineatul (2) litera (g) punctele (iii) și (v); și
 - (h) 55 % pentru titlurile de creanță de nivel 2B emise de societăți comerciale, menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (b), pentru acțiunile menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (c) și pentru activele nepurtătoare de dobândă menționate la articolul 12 alineatul (1) litera (f).
- (3) Abordarea la care se face referire la alineatul (2) se aplică după cum urmează:
- (a) în cazul în care instituția de credit este la curent cu expunerile-suport ale OPCului, aceasta poate analiza respectivele expuneri-suport pentru a le atribui marja de ajustare corespunzătoare, în conformitate cu alineatul (2);
 - (b) în cazul în care instituția de credit nu este la curent cu expunerile-suport ale OPC-ului, aceasta trebuie să presupună că OPC-ul investește, până la valoarea maximă permisă conform mandatului său, în ordine crescătoare în active lichide, astfel cum sunt acestea clasificate în sensul alineatului (2), începând cu cele menționate la alineatul (2) litera (g) și până când se atinge limita totală maximă pentru investiții. Aceeași abordare se aplică pentru a determina nivelul de lichiditate al activelor-suport în cazul în care instituția de credit nu cunoaște expunerile-suport ale OPC.
- (4) Instituțiile de credit elaborează metodologii și proceduri solide de calculare și raportare a valorii de piață și a marjelor de ajustare pentru acțiunile sau unitățile deținute în OPC-uri. În cazul în care expunerea nu este suficient de semnificativă pentru ca o instituție de credit să elaboreze propriile metodologii și cu condiția ca, în fiecare caz, autoritatea competentă să considere că această condiție a fost îndeplinită, o instituție de credit se poate baza numai pe părțile terțe de mai jos pentru calcularea și raportarea marjelor de ajustare pentru acțiuni sau unități deținute în OPC-uri:
- (a) instituția depozitară a OPC-ului, cu condiția ca OPC-ul să investească exclusiv în titluri și să depoziteze toate titlurile respective la această instituție depozitară; sau

- (b) pentru alte OPC-uri, societatea de administrare a OPC-ului, cu condiția ca societatea de administrare a OPC-ului să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 132 alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (5) În cazul în care o instituție de credit nu se conformează cerințelor prevăzute la alineatul (4) din prezentul articol în ceea ce privește acțiunile sau unitățile deținute într-un OPC, aceasta încetează să le recunoască ca active lichide în sensul prezentului regulament, în conformitate cu articolul 18.

Articolul 16

Depozite și alte finanțări în rețele cooperatiste și sisteme instituționale de protecție

- (1) În cazul în care o instituție de credit aparține unui sistem instituțional de protecție de tipul menționat la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, unei rețele care ar fi eligibilă pentru derogarea prevăzută la articolul 10 din acest regulament sau unei rețele cooperatiste dintr-un stat membru, depozitele la vedere pe care instituția de credit le menține la casa centrală sunt tratate ca active lichide în conformitate cu una dintre următoarele dispoziții:
- (a) în cazul în care, în conformitate cu legislația națională sau cu documentele obligatorii din punct de vedere juridic care reglementează respectivul sistem sau respectiva rețea, casa centrală are obligația de a deține și de a investi depozitele în active lichide de un anumit nivel sau categorie, depozitele sunt tratate ca active lichide de același nivel sau de aceeași categorie, în conformitate cu prezentul regulament;
- (b) în cazul în care casa centrală nu are obligația să dețină sau să investească depozitele în active lichide de un anumit nivel sau categorie, depozitele sunt tratate ca active de nivel 2B, în conformitate cu prezentul regulament și suma restantă aferentă acestora face obiectul unei marje de ajustare minime de 25 %.
- (2) În cazul în care, în temeiul legislației unui stat membru sau al documentelor obligatorii din punct de vedere juridic care reglementează una dintre rețelele sau unul dintre sistemele descrise la alineatul (1), instituția de credit are acces, în termen de 30 de zile calendaristice, la finanțare sub formă de lichidități de la casa centrală sau de la alte instituții din cadrul aceleiași rețele sau aceluiași sistem, astfel de finanțări sunt tratate ca active de nivel 2B, în măsura în care nu sunt garantate cu active lichide de un anumit nivel sau categorie. Se aplică o marjă de ajustare minimă de 25 % a valorii principalului angajat al finanțării sub formă de lichidități.

Articolul 17

Componența rezervei de lichidități pentru fiecare nivel al activelor

- (1) Instituțiile de credit respectă în orice moment următoarele cerințe privind componența rezervei lor de lichidități:
- (a) minimum 60 % din rezerva de lichidități este compus din active de nivel 1;
- (b) minimum 30 % din rezerva de lichidități este compus din active de nivel 1, cu excepția obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f);
- (c) maximum 15 % din rezerva de lichidități poate fi deținut sub formă de active de nivel 2B.
- (2) Cerințele prevăzute la alineatul (1) se aplică după ajustarea pentru impactul asupra stocului de active lichide pe care îl au finanțările garantate, tranzacțiile de creditare garantate sau tranzacțiile de swap pe garanții reale cu active lichide în cazul în care aceste tranzacții ajung la scadență în termen de 30 de zile calendaristice, după deducerea tuturor marjelor de ajustare aplicabile și cu condiția ca instituția de credit să respecte cerințele operaționale prevăzute la articolul 8.
- (3) Instituțiile de credit stabilesc componența rezervei lor de lichidități în conformitate cu formulele prevăzute în anexa I la prezentul regulament.

Articolul 18

Încălcarea cerințelor

- (1) În cazul în care un activ lichid încetează să mai respecte oricare dintre cerințele generale aplicabile prevăzute la articolul 7, oricare dintre cerințele operaționale prevăzute la articolul 8 alineatul (2) sau oricare dintre criteriile de eligibilitate aplicabile prevăzute în prezentul capitol, instituția de credit încetează să mai recunoască activul respectiv ca activ lichid în termen de cel mult 30 de zile calendaristice de la data la care a avut loc încălcarea cerințelor.
- (2) Alineatul (1) se aplică acțiunilor sau unităților deținute într-un OPC care încetează să îndeplinească cerințele de eligibilitate numai în cazul în care acestea nu depășesc 10 % din activele totale ale OPC-ului.

Articolul 19

Abordări alternative privind lichiditățile

- (1) În cazul în care nu există suficiente active lichide într-o anumită monedă astfel încât instituțiile de credit să respecte indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate prevăzut la articolul 4, se aplică una sau mai multe dintre următoarele dispoziții:
- (a) cerința privind coerența între monede, prevăzută la articolul 8 alineatul (6), nu se aplică în ceea ce privește moneda respectivă;
 - (b) instituția de credit poate acoperi deficitul de active lichide într-o anumită monedă cu facilități de credit de la banca centrală dintr-un stat membru sau dintr-o țară terță care are moneda respectivă, cu condiția ca facilitatea să respecte toate cerințele următoare:
 - (i) este angajată în mod irevocabil, prin contract, pentru următoarele 30 de zile calendaristice;
 - (ii) tariful acesteia cuprinde un comision care trebuie plătit indiferent de suma retrasă din facilitatea respectivă, dacă este cazul;
 - (iii) quantumul acestui comision este stabilit astfel încât randamentul net al activelor folosite în scopul de a garanta facilitatea să nu fie mai mare decât randamentul net al unui portofoliu reprezentativ de active lichide, după ajustarea efectuată pentru a ține seama de orice diferențe semnificative în materie de risc de credit;
 - (c) în cazul în care există un deficit de active de nivel 1, dar există suficiente active de nivel 2A, instituția de credit poate deține active suplimentare de nivel 2A în rezerva de lichiditate și plafoanele pentru fiecare nivel de active prevăzut la articolul 17 se consideră modificate în consecință. Aceste active suplimentare de nivel 2A fac obiectul unei marje de ajustare minime egale cu 20 %. Orice activ de nivel 2B deținut de instituția de credit continuă să facă obiectul marjelor de ajustare aplicabile în fiecare caz, în conformitate cu prezentul capitol.
- (2) Instituțiile de credit aplică derogările prevăzute la alineatul (1) în mod invers proporțional în ceea ce privește disponibilitatea activelor lichide relevante. Instituțiile de credit își evaluează necesitățile de lichidități în vederea aplicării prezentului articol ținând cont de capacitatea lor de a reduce, printr-o administrare sănătoasă a lichidităților, necesitatea de active lichide și deținerile de active de acest tip ale altor participanți pe piață.
- (3) Monedele care pot beneficia de derogările prevăzute la alineatul (1) și măsura în care una sau mai multe derogări pot fi disponibile în total pentru o anumită monedă sunt stabilite prin regulamentul de punere în aplicare care trebuie să fie adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 419 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (4) Condițiile detaliate aplicabile utilizării derogărilor prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) se determină prin actul delegat care trebuie să fie adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 419 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

TITLUL III

IEȘIRI ȘI INTRĂRI DE LICHIDITĂȚI

CAPITOLUL 1

Ieșiri nete de lichidități

Articolul 20

Definiția ieșirilor nete de lichidități

- (1) Ieșirile nete de lichidități sunt egale cu suma ieșirilor de lichidități menționată la litera (a) din care se scade suma intrărilor de lichidități menționată la litera (b), dar nu sunt mai mici decât zero; acestea se calculează după cum urmează:
- (a) suma ieșirilor de lichidități, astfel cum sunt definite în capitolul 2;
 - (b) suma intrărilor de lichidități, astfel cum sunt definite în capitolul 3, calculată după cum urmează:
 - (i) intrările exceptate de la plafon, astfel cum se prevede la articolul 33 alineatele (2) și (3);
 - (ii) valoarea cea mai mică, dar nu mai mică decât zero, dintre intrările menționate la articolul 33 alineatul (4) și 90 % din ieșirile menționate la litera (a) din care se scad intrările care beneficiază de o exceptare, menționate la articolul 33 alineatele (2) și (3);
 - (iii) valoarea mai mică, dar nu mai mică decât zero, dintre intrările diferite de cele menționate la articolul 33 alineatele (2), (3) și (4) și 75 % din ieșirile menționate la litera (a) din care se scad intrările care beneficiază de o exceptare, menționate la articolul 33 alineatele (2) și (3) și intrările menționate la articolul 33 alineatul (4) împărțite la 0,9 pentru a se ține cont de aplicarea plafonului de 90 %.

(2) Ieșirile și intrările de lichidități se evaluează pe o perioadă de criză de 30 de zile calendaristice, în ipoteza unui scenariu de criză combinat, legat de specificul instituției — de tip idiosincratic — și legat de piață în general, astfel cum se menționează la articolul 5.

(3) Calculele prevăzute la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu formula stabilită în anexa II.

Articolul 21

Cerințe privind evaluarea efectului garanțiilor reale primite în tranzacțiile cu instrumente financiare derivate

Instituțiile de credit calculează ieșirile și intrările de lichidități așteptate într-o perioadă de 30 de zile calendaristice pentru contractele enumerate în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe o bază netă pentru fiecare contraparte, cu condiția existenței unor acorduri bilaterale de compensare, în conformitate cu articolul 295 din regulamentul respectiv. În sensul prezentului articol, baza netă se consideră a fi netă de garanțiile reale care urmează a fi primite, cu condiția ca acestea să se califice drept active lichide în temeiul titlului II din prezentul regulament. Ieșirile și intrările de numerar generate de tranzacțiile cu instrumente derivate pe valute, care implică un schimb de principaluri complet și simultan (sau pe parcursul aceleiași zile), se calculează pe o bază netă, chiar și în cazul în care tranzacțiile respective nu fac obiectul unui acord de compensare bilaterală.

CAPITOLUL 2

Ieșiri de lichidități

Articolul 22

Definiția ieșirilor de lichidități

(1) Ieșirile de lichidități se calculează prin înmulțirea soldurilor diferitelor categorii sau tipuri de pasive și angajamente extrabilanțiere cu ratele lor preconizate de scadență și de retragere.

(2) Ieșirile de lichidități menționate la alineatul (1) includ următoarele elemente, în fiecare caz înmulțite cu rata de tragere aplicabilă:

- (a) suma curentă de plătit pentru depozitele retail stabile și alte depozite retail în conformitate cu articolele 24, 25 și 26;
- (b) sumele curente de plătit aferente altor datorii care devin scadente, a căror rambursare poate fi solicitată de către emitent sau de către furnizorul finanțării sau care implică o așteptare a furnizorului finanțării ca instituția de credit să ramburseze datoria în următoarele 30 de zile calendaristice, determinate în conformitate cu articolele 27 și 28;
- (c) ieșirile suplimentare determinate în conformitate cu articolul 30;
- (d) suma maximă care poate fi retrasă în următoarele 30 de zile calendaristice din facilitățile de credit și de lichiditate angajate neutilizate, determinate în conformitate cu articolul 31;
- (e) ieșirile suplimentare identificate în evaluarea efectuată conform articolului 23.

Articolul 23

Ieșiri suplimentare de lichidități pentru alte produse și servicii

(1) Instituțiile de credit evaluează cu regularitate probabilitatea și volumul potențial al ieșirilor de lichidități în decursul unei perioade de 30 de zile calendaristice pentru produse sau servicii care nu sunt menționate la articolele 27-31 și pe care le oferă sau le sponsorizează sau pe care potențiali cumpărători le-ar considera a fi asociate cu ele. Produsele sau serviciile respective includ, dar nu se limitează la acestea, ieșirile de lichidități rezultate din orice înțelegeri contractuale menționate la articolul 429 și în anexa I la Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cum ar fi:

- (a) alte obligații de finanțare extrabilanțiere și contingente, inclusiv, dar fără a se limita la acestea, facilități de finanțare neangajate;
- (b) credite și avansuri neutilizate către contrapărți de tip wholesale;
- (c) credite ipotecare care au fost convenite, dar care nu au fost încă utilizate;

- (d) carduri de credit;
- (e) descoperiri de cont;
- (f) ieșiri de lichidități planificate generate de reînnoirea sau prelungirea unor noi credite retail sau wholesale;
- (g) sume de plătit planificate aferente instrumentelor financiare derivate;
- (h) produse extrabilanțiere aferente finanțării comerțului.

(2) Ieșirile menționate la alineatul (1) se evaluează în ipoteza unui scenariu de criză combinat, legat de specificul instituției — de tip idiosincratic — și legat de piață în general, astfel cum se menționează la articolul 5. Pentru evaluarea respectivă, instituțiile de credit iau în considerare, în special, prejudiciile semnificative aduse reputației lor care ar putea rezulta dacă nu furnizează sprijin de lichiditate unor astfel de produse sau servicii. Instituțiile de credit raportează autorităților competente, cel puțin o dată pe an, respectivele produse și servicii în privința cărora probabilitatea și volumul potențial al ieșirilor de lichidități, menționate la alineatul (1), sunt semnificative, iar autoritățile competente stabilesc ieșirile care vor fi alocate. Autoritățile competente pot aplica o rată de ieșire de până la 5 % pentru produsele extrabilanțiere aferente finanțării comerțului, astfel cum se prevede la articolul 429 și în anexa I la Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) Autoritățile competente raportează ABE, cel puțin o dată pe an, tipurile de produse sau servicii pentru care au stabilit ieșiri pe baza rapoartelor primite de la instituții de credit și includ în respectivul raport o explicație cu privire la metodologia aplicată pentru stabilirea ieșirilor.

Articolul 24

Ieșiri aferente depozitelor retail stabile

(1) Cu excepția cazului în care sunt îndeplinite criteriile privind o rată de ieșire mai ridicată, în conformitate cu articolul 25 alineatele (2), (3) sau (5), quantumul depozitelor retail acoperite de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹) sau cu Directiva 2014/49/UE ori de o schemă echivalentă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță este considerat stabil și se înmulțește cu 5 % în cazul în care depozitul fie:

- (a) este parte a unei relații comerciale de durată, ceea ce face retragerea foarte puțin probabilă; sau
- (b) este deținut într-un cont curent.

(2) În sensul alineatului (1) litera (a) se consideră că un depozit retail este parte a unei relații de durată în cazul în care deponentul îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele criterii:

- (a) are o relație contractuală activă cu instituția de credit care durează de cel puțin 12 luni;
- (b) are o relație de împrumut cu instituția de credit pentru credite rezidențiale sau alte credite pe termen lung;
- (c) are în instituția de credit cel puțin un alt produs activ, care nu este un credit.

(3) În sensul alineatului (1) litera (b), un depozit retail este considerat a fi deținut într-un cont curent în cazul în care salariile, veniturile sau tranzacțiile sunt creditate cu regularitate în acest cont și, respectiv, debitate cu regularitate din acest cont.

(4) Prin derogare de la alineatul (1), începând cu 1 ianuarie 2019, autoritățile competente pot autoriza instituțiile de credit să înmulțească cu 3 % valoarea depozitelor retail stabile menționate la alineatul (1) acoperite de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 2014/49/UE până la un nivel maxim de 100 000 EUR, astfel cum se prevede la articolul 6 alineatul (1) din directiva menționată, în măsura în care Comisia a confirmat că schema de garantare a depozitelor recunoscută oficial îndeplinește toate criteriile următoare:

- (a) schema de garantare a depozitelor dispune de mijloace financiare, astfel cum se prevede la articolul 10 din Directiva 2014/49/UE, pe care le-a constituit ex ante prin contribuții efectuate de membri cel puțin anual;
- (b) schema de garantare a depozitelor dispune de mijloace adecvate de asigurare a accesului rapid la finanțări suplimentare în cazul unei solicitări masive a rezervelor sale, inclusiv asigurarea accesului la contribuții extraordinare din partea instituțiilor de credit membre și a accesului la mecanisme de finanțare alternative adecvate pentru a obține finanțare pe termen scurt de la părți terțe publice sau private;
- (c) schema de garantare a depozitelor asigură o perioadă de rambursare de șapte zile lucrătoare, astfel cum se menționează la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2014/49/UE, de la data de la care se aplică rata de ieșire de 3 %.

(¹) Directiva 94/19/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind sistemele de garantare a depozitelor (JO L 135, 31.5.1994, p. 5).

(5) Autoritățile competente acordă autorizația menționată la alineatul (4) doar după ce au obținut în prealabil aprobarea Comisiei. Această aprobare este solicitată prin intermediul unei notificări motivate, incluzând elemente de probă care arată că ratele de retragere pentru depozitele retail stabile ar fi mai mici de 3 % pe durata oricărei perioade de criză care se încadrează în scenariile menționate la articolul 5. Notificarea motivată se transmite Comisiei cu cel puțin trei luni înainte de data de la care se solicită autorizația. Comisia evaluează conformitatea respectivei scheme de garantare a depozitelor cu condițiile prevăzute la alineatul (4) literele (a), (b) și (c). În cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, Comisia aprobă cererea autorității competente de a acorda autorizația, cu excepția cazului în care există motive imperative de a nu o aproba, ținând seama de funcționarea pieței interne pentru depozitele retail. Toate instituțiile de credit afiliate unei astfel de scheme de garantare a depozitelor au dreptul să aplice o rată de ieșire de 3 %. Comisia solicită avizul ABE cu privire la conformitatea respectivei scheme de garantare a depozitelor cu condițiile prevăzute la alineatul (4) literele (a), (b) și (c).

(6) Instituțiile de credit pot fi autorizate de către autoritatea lor competentă să înmulțească cu 3 % valoarea depozitelor retail acoperite de o schemă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță care este echivalentă cu schema prevăzută la alineatul (1), dacă țara terță autorizează acest tratament.

Articolul 25

Ieșiri aferente altor depozite retail

(1) Instituțiile de credit înmulțesc cu 10 % depozitele retail de alt tip, inclusiv partea din depozitele retail care nu face obiectul articolului 24, cu excepția cazului în care se aplică condițiile prevăzute la alineatul (2).

(2) Depozitele retail de alt tip fac obiectul unor rate de ieșire mai ridicate, după cum se stabilește de către instituția de credit, în conformitate cu alineatul (3), în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) soldul total al depozitelor, inclusiv toate conturile de depozit ale clienților la respectiva instituție de credit sau la respectivul grup depășește 500 000 EUR;

(b) depozitul este un cont existent exclusiv pe internet;

(c) depozitul oferă o rată a dobânzii care îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

(i) rata depășește în mod semnificativ rata medie aferentă unor produse retail similare;

(ii) randamentul său depinde de randamentul unui indice de piață sau al unui set de indici de piață;

(iii) randamentul său depinde de orice variabilă de piață, alta decât o rată a dobânzii variabilă;

(d) depozitul a fost inițial un depozit la termen, cu o dată de scadență în termen de 30 de zile calendaristice sau depozitul are o perioadă fixă de preaviz mai scurtă de 30 de zile calendaristice, în conformitate cu dispozițiile contractuale, altele decât depozitele care se califică pentru tratamentul prevăzut la alineatul (4);

(e) în cazul instituțiilor de credit stabilite în Uniune, deponentul este rezident într-o țară terță sau depozitul este denominat într-o altă monedă decât euro sau în moneda națională a unui stat membru. În cazul instituțiilor de credit sau al filialelor din țările terțe, deponentul nu este rezident în țara terță sau depozitul este denominat într-o altă monedă decât moneda națională a țării terțe.

(3) Instituțiile de credit aplică o rată de ieșire mai ridicată, stabilită după cum urmează:

(a) în cazul în care depozitele retail îndeplinesc criteriul de la alineatul (2) litera (a) sau două dintre criteriile de la alineatul (2) literele (b)-(e), rata de ieșire aplicată se situează între 10 % și 15 %;

(b) în cazul în care depozitele retail îndeplinesc criteriul de la alineatul (2) litera (a) și cel puțin încă un alt criteriu de la alineatul (2), sau trei sau mai multe criterii de la alineatul (2), rata de ieșire aplicată se situează între 15 % și 20 %.

De la caz la caz, autoritățile competente pot aplica o rată de ieșire mai ridicată atunci când acest lucru se justifică prin circumstanțele specifice ale instituției de credit. Instituțiile de credit aplică depozitelor retail rata de ieșire menționată la alineatul (3) litera (b) atunci când evaluarea prevăzută la alineatul (2) nu a fost efectuată sau nu este finalizată.

(4) Instituțiile de credit pot exclude din calculul ieșirilor anumite categorii de depozite retail clar definite, cu condiția ca în absolut fiecare caz instituția de credit să aplice cu rigurozitate următoarele prevederi pentru întreaga categorie a depozitelor respective, în afară de cazul în care o exceptare poate fi justificată prin faptul că deponentul se află într-o situație dificilă:

- (a) timp de 30 de zile calendaristice, deponentul nu poate retrage depozitul; sau
- (b) pentru retrageri anticipate în perioada de 30 de zile calendaristice, deponentul trebuie să plătească o penalitate care include pierderea dobânzii pe perioada cuprinsă între data retragerii și cea a scadenței contractuale, la care se adaugă o penalitate semnificativă care nu trebuie să depășească neapărat valoarea dobânzii datorate pentru timpul scurs între data depunerii și data retragerii.

În cazul în care o parte din depozitul menționat la primul paragraf poate fi retrasă fără să se aplice o astfel de penalitate, numai partea respectivă este tratată ca depozit la vedere și soldul restant este tratat ca depozit la termen, astfel cum se prevede la prezentul alineat. O rată de ieșire de 100 % se aplică depozitelor anulate a căror scadență reziduală este mai mică de 30 de zile calendaristice și în cazul în care a fost convenită rambursarea către o altă instituție de credit.

(5) Prin derogare de la alineatele (1)-(4) și de la articolul 24, instituțiile de credit înmulțesc depozitele retail luate în țări terțe cu un procent mai mare al ratei de ieșire, în cazul în care acest procent este prevăzut de legislația națională care stabilește cerințele de lichiditate în țara terță respectivă.

Articolul 26

Ieșiri cu intrări interdependente

Sub rezerva aprobării prealabile a autorității competente, instituțiile de credit pot calcula o ieșire de lichidități netă prin deducerea din aceasta a unei intrări interdependente care îndeplinește toate condițiile următoare:

- (a) intrarea interdependentă este direct legată de ieșire și nu este luată în considerare la calculul intrărilor de lichidități prevăzute în capitolul 3;
- (b) intrarea interdependentă este necesară în temeiul unui angajament juridic, contractual sau în materie de reglementare;
- (c) intrarea interdependentă îndeplinește una dintre următoarele condiții:
 - (i) are loc în mod obligatoriu înainte de ieșire;
 - (ii) este primită în termen de 10 zile și este garantată de administrația centrală a unui stat membru.

Articolul 27

Ieșiri asociate depozitelor operaționale

(1) Instituțiile de credit înmulțesc cu 25 % datoriile rezultate din depozitele care sunt menținute:

- (a) de către deponent, pentru a obține de la instituția de credit servicii de compensare, de custodie, de administrare a numerarului sau alte servicii comparabile în contextul unei relații operaționale de durată;
- (b) în contextul împărțirii sarcinilor comune în cadrul unui sistem instituțional de protecție care îndeplinește cerințele de la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în cadrul unui grup de instituții de credit cooperatiste afiliate în mod permanent unui organism central care îndeplinește cerințele de la articolul 113 alineatul (6) din regulamentul respectiv sau ca depozit legal sau stabilit contractual, constituit de o altă instituție de credit care este membră a aceluiași sistem instituțional de protecție sau a aceleași rețele cooperatiste, cu condiția ca depozitele respective să nu fie recunoscute ca active lichide pentru instituția de credit care beneficiază de serviciile de depozitare, astfel cum se prevede la alineatul (3) și la articolul 16;
- (c) de către deponent în contextul unei relații operaționale de durată, alta decât cea menționată la litera (a);
- (d) de către deponent pentru a beneficia de compensare de numerar și de serviciile casei centrale, dacă instituția de credit face parte dintr-o rețea sau un sistem la care face referire articolul 16.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), instituțiile de credit înmulțesc cu 5 % cota din datoriile rezultate din depozitele menționate la alineatul (1) litera (a) care este acoperită de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE sau cu Directiva 2014/49/UE sau de o schemă echivalentă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță.

(3) Depozitele instituțiilor de credit care sunt plasate la casa centrală și care sunt considerate active lichide pentru instituția de credit care beneficiază de serviciile de depozitare, în conformitate cu articolul 16, se înmulțesc cu o rată de ieșire de 100 % pentru casa centrală, aplicată valorii acestor active lichide după aplicarea marjei de ajustare. Aceste active lichide nu sunt luate în calcul pentru acoperirea altor ieșiri decât cele menționate la prima teză a prezentului alineat și nu sunt luate în considerare la calcularea componenței rezervei de lichidități rămase, efectuată în conformitate cu articolul 17 pentru casa centrală, la nivel individual.

(4) Serviciile de compensare, de custodie, de administrare a numerarului sau alte servicii comparabile menționate la alineatul (1) literele (a) și (d) acoperă serviciile în cauză doar în măsura în care acestea sunt furnizate în contextul unei relații de durată, care este de o importanță crucială pentru deponent. Depozitele menționate la alineatul (1) literele (a), (c) și (d) au limitări juridice sau operaționale semnificative care fac improbabilă efectuarea de retrageri semnificative într-o perioadă de 30 de zile calendaristice. Fondurile în excident față de cele necesare pentru furnizarea de servicii operaționale sunt tratate ca depozite neoperaționale.

(5) Depozitele rezultate dintr-o relație de bănci corespondente sau din furnizarea de servicii de tip prime brokerage nu sunt tratate ca depozite operaționale și li se aplică o rată de ieșire de 100 %.

(6) În vederea identificării depozitelor menționate la alineatul (1) litera (c), o instituție de credit consideră că există o relație operațională de durată cu un client nefinanciar, cu excepția depozitelor la termen, a depozitelor de economii și a depozitelor efectuate de brokeri, în cazul în care sunt îndeplinite toate criteriile următoare:

- (a) remunerarea contului este fixată la cel puțin 5 puncte de bază sub rata predominantă pentru depozitele interbancare cu caracteristici comparabile, dar nu este necesar să fie negativă;
- (b) depozitul este deținut în conturi special desemnate și tarificat fără să se creeze stimulente economice pentru deponent, care să-l determine să-și mențină în depozit fonduri în plus față de ceea ce este necesar pentru relația operațională;
- (c) tranzacțiile semnificative sunt creditate și debitate în mod frecvent în, respectiv din, contul avut în vedere;
- (d) este îndeplinit unul dintre următoarele criterii:
 - (i) relația cu deponentul există de cel puțin 24 de luni;
 - (ii) depozitul este utilizat pentru minimum 2 servicii active. Aceste servicii pot include accesul direct sau indirect la serviciile de plată naționale sau internaționale, tranzacțiile cu titluri de valoare sau serviciile de depozitare.

Doar acea parte din depozit care este necesară pentru a se face uz de serviciul al cărui produs secundar este depozitul este tratată ca depozit operațional. Excedentul este considerat a fi neoperațional.

Articolul 28

Ieșiri aferente altor datorii

(1) Instituțiile de credit înmulțesc cu 40 % datoriile rezultate din depozitele constituite de clienți care sunt clienți nefinanciar, entități suverane, bănci centrale, bănci multilaterale de dezvoltare, entități din sectorul public, cooperative de credit autorizate de către o autoritate competentă, societăți pentru investiții personale sau de alți clienți care sunt brokeri în materie de depozite, în măsura în care nu intră sub incidența articolului 27.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazul în care datoriile menționate la paragraful respectiv sunt acoperite de o schemă de garantare a depozitelor în conformitate cu Directiva 94/19/CE sau cu Directiva 2014/49/UE sau de o schemă echivalentă de garantare a depozitelor dintr-o țară terță, ponderea aplicată acestora este de 20 %.

(2) Instituțiile de credit aplică o pondere de 0 % datoriilor rezultate din propriile cheltuieli de funcționare ale instituției.

(3) Instituțiile de credit aplică datoriilor rezultate din tranzacții de creditare garantată și din operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, care ajung la scadență în termen de 30 de zile calendaristice, astfel cum sunt definite la articolul 192 punctele 2 și 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 o pondere de:

- (a) 0 % dacă datoriile sunt garantate cu active care s-ar califica drept active de nivel 1, în conformitate cu articolul 10, cu excepția obligațiunilor garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate care sunt menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f) sau dacă creditorul este o bancă centrală;
- (b) 7 % dacă sunt garantate cu active care s-ar califica drept obligațiuni garantate cu un nivel extrem de ridicat de calitate, menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f);
- (c) 15 % dacă sunt garantate cu active care s-ar califica drept active de nivel 2A în conformitate cu articolul 11;
- (d) 25 %:
 - (i) dacă sunt garantate cu activele menționate la articolul 13 alineatul (2) litera (g) punctele (i), (ii) sau (iv);
 - (ii) dacă sunt garantate cu active care nu s-ar califica drept active lichide în conformitate cu articolele 10 și 11, iar creditorul este administrația centrală, o entitate din sectorul public din statul membru sau dintr-o țară terță în care instituția de credit a fost autorizată sau a înființat o sucursală sau o bancă multilaterală de dezvoltare. Entitățile din sectorul public care beneficiază de acest tratament se limitează la cele care au o pondere de risc de 20 % sau mai mică în conformitate cu articolul 116 alineatele (4) și (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (e) 35 % dacă sunt garantate cu subcategoriile de active menționate la articolul 13 alineatul (2) litera (g) punctele (iii) sau (v);

- (f) 50 % dacă sunt garantate cu:
- (i) titluri de creanță emise de societăți comerciale care s-ar califica drept active de nivel 2B, în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (b);
 - (ii) acțiuni care s-ar califica drept active de nivel 2B, în conformitate cu articolul 12 alineatul (1) litera (c);
- (g) 100 % în cazul în care sunt garantate cu active care nu s-ar califica drept active lichide în conformitate cu titlul II, cu excepția tranzacțiilor vizate la prezentul alineat litera (d) punctul (ii) sau dacă creditorul este o bancă centrală.
- (4) Swap-urile pe garanții reale care ajung la scadență în următoarele 30 de zile generează o ieșire de lichidități corespunzătoare excedentului de valoare de lichiditate a activelor luate cu împrumut în raport cu valoarea de lichiditate a activelor date cu împrumut, cu excepția cazului în care contrapartea este o bancă centrală, caz în care se aplică o rată de ieșire de 0 %.
- (5) Soldurile compensatorii deținute în conturi separate în cadrul regimurilor de protecție a clienților impuse de reglementările naționale sunt tratate ca intrări în conformitate cu articolul 32 și sunt excluse din stocul de active lichide.
- (6) Instituțiile de credit aplică o rată de ieșire de 100 % tuturor titlurilor, obligațiunilor și altor titluri de creanță emise de instituția de credit, cu excepția cazului în care obligațiunea este vândută exclusiv pe piața retail și deținută într-un cont retail, caz în care instrumentelor respective li se poate aplica același tratament ca și categoriei corespunzătoare de depozite retail. Limitările sunt definite astfel încât aceste instrumente să nu poată fi achiziționate și deținute de alte părți decât clienții retail.

Articolul 29

Ieșirile de lichidități în cadrul unui grup sau al unui sistem instituțional de protecție

- (1) Prin derogare de la articolul 31, autoritățile competente pot autoriza aplicarea, de la caz la caz, a unei rate mai scăzute de ieșire pentru facilitățile de credit sau de lichiditate neutilizate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:
- (a) există motive să se aștepte o ieșire mai mică chiar și în baza unui scenariu de criză combinat, idiosincratic și legat de piață în general, al furnizorului;
 - (b) contrapartea este instituția-mamă sau o instituție-filială a instituției de credit sau o altă filială a aceleiași instituții-mamă ori este legată de instituție printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din A șaptea directivă 83/349/CEE a Consiliului ⁽¹⁾ sau este un membru al aceluiași sistem instituțional de protecție menționat la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau este instituția centrală sau o instituție afiliată unei rețele sau unui grup cooperatist, astfel cum se prevede la articolul 10 din regulamentul respectiv;
 - (c) cea mai mică rată de ieșire nu se situează sub rata de intrare aplicată de contraparte;
 - (d) instituția de credit și contrapartea sunt stabilite în același stat membru.
- (2) Autoritățile competente pot acorda o derogare de la condiția prevăzută la alineatul (1) litera (d), în cazul în care se aplică articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În acest caz, trebuie să fie îndeplinite următoarele criterii obiective suplimentare:
- (a) furnizorul și beneficiarul de lichidități prezintă un profil de risc de lichiditate scăzut;
 - (b) există acorduri și angajamente obligatorii din punct de vedere juridic între entitățile grupului în ceea ce privește liniile de credit sau de lichiditate neutilizate;
 - (c) profilul de risc de lichiditate al beneficiarului lichidităților este luat în considerare în mod adecvat în cadrul gestionării riscului de lichiditate al furnizorului de lichiditate.

Atunci când se aprobă aplicarea unei rate de ieșire mai mici, autoritatea competentă informează ABE cu privire la rezultatul procesului menționat la articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Îndeplinirea condițiilor legate de aceste ieșiri mai mici trebuie să fie analizată cu regularitate de autoritatea competentă.

Articolul 30

Ieșiri suplimentare

- (1) Garanțiile reale, altele decât numerarul și activele menționate la articolul 10, care sunt furnizate de instituția de credit pentru contractele enumerate în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și pentru instrumentele financiare derivate de credit, fac obiectul unor ieșiri suplimentare de 20 %.

Garanțiile reale constituite din activele menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (f), care sunt furnizate de instituția de credit pentru contractele enumerate în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și pentru instrumentele financiare derivate de credit, fac obiectul unor ieșiri suplimentare de 10 %.

⁽¹⁾ A șaptea directivă 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile consolidate (JO L 193, 18.7.1983, p. 1).

(2) Instituțiile de credit calculează și notifică autorităților competente o ieșire suplimentară pentru toate contractele încheiate ale căror condiții contractuale au ca rezultat, în termen de 30 de zile calendaristice și în urma unei deteriorări semnificative a calității creditului instituției de credit, ieșiri de lichidități suplimentare sau nevoi de garanții reale suplimentare. Instituțiile de credit notifică autorităților competente această ieșire cel târziu la data raportării, în conformitate cu articolul 415 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În cazul în care autoritățile competente consideră că ieșirile respective sunt semnificative în ceea ce privește posibilele ieșiri de lichidități ale instituției de credit, acestea solicită instituției de credit să adauge o ieșire suplimentară pentru contractele în cauză, corespunzând nevoilor de garanții reale suplimentare sau ieșirilor de numerar suplimentare care rezultă dintr-o deteriorare semnificativă a calității creditului instituției de credit, corespunzând unei scăderi cu trei niveluri a evaluării externe a creditului său. Instituția de credit aplică o rată de ieșire de 100 % acestor garanții reale sau ieșiri de numerar suplimentare. Instituția de credit revizuieste cu regularitate amploarea acestei deteriorări semnificative, ținând seama de elementele relevante în temeiul contractelor pe care le-a încheiat și notifică autorităților competente rezultatele analizei sale.

(3) Instituția de credit adaugă ieșiri suplimentare corespunzătoare nevoilor de garanții reale care ar rezulta din impactul unui scenariu de piață negativ asupra tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate, asupra tranzacțiilor de finanțare și asupra altor contracte ale instituției de credit, în cazul în care acestea sunt semnificative. Acest calcul se efectuează în conformitate cu actul delegat adoptat de Comisie în conformitate cu articolul 423 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(4) Instituțiile de credit iau în considerare, pe o bază netă, ieșirile și intrările așteptate pe parcursul unei perioade de 30 de zile calendaristice pentru contractele enumerate în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolul 21. În cazul unei ieșiri nete, instituția de credit înmulțește rezultatul cu o rată de ieșire de 100 %. Instituțiile de credit exclud din aceste calcule cerințele de lichiditate care ar rezulta din aplicarea alineatelor (1), (2) și (3).

(5) Instituția de credit adaugă o ieșire suplimentară corespunzătoare procentului de 100 % din valoarea de piață a titlurilor sau a altor active vândute în lipsă și care urmează să fie furnizate în termen de 30 de zile calendaristice, cu excepția cazului în care instituția de credit deține titlurile care urmează să fie furnizate sau le-a împrumutat în condiții care prevăd returnarea acestora doar după termenul de 30 de zile calendaristice, iar titlurile nu fac parte din activele lichide ale instituțiilor de credit. În cazul în care poziția scurtă este acoperită de o tranzacție de finanțare prin titluri însoțită de o garanție, instituția de credit presupune că poziția scurtă va fi menținută pe toată perioada celor 30 de zile calendaristice și i se va aplica o rată de ieșire de 0 %.

(6) Instituția de credit adaugă o ieșire suplimentară corespunzătoare unui procent de 100 % din:

- (a) garanțiile reale excedentare pe care le deține instituția de credit, care pot fi oricând solicitate prin contract de către contraparte;
- (b) garanțiile reale care trebuie să fie furnizate unei contrapărți în termen de 30 de zile calendaristice;
- (c) garanțiile reale corespunzând unor active care ar avea calitatea de active lichide în sensul titlului II, care se pot substitui, fără acordul instituției de credit, unor active corespunzătoare unor active care nu s-ar califica drept active lichide în sensul titlului II.

(7) Depozitele primite ca garanții reale nu sunt considerate datorii în sensul articolului 27 sau al articolului 29, ci fac obiectul dispozițiilor de la alineatele (1)-(6) ale prezentului articol, după caz.

(8) Instituțiile de credit presupun o ieșire de 100 % pentru pierderea de finanțare legată de titluri garantate cu active, obligațiuni garantate și alte instrumente financiare structurate care ajung la scadență în termen de 30 de zile calendaristice, atunci când aceste instrumente sunt emise chiar de către instituția de credit sau de către societăți-vehicul sau vehicule cu scop special (SPV) sponsorizate de instituția de credit.

(9) Instituțiile de credit presupun o ieșire de 100 % pentru pierderea de finanțare legată de titlurile comerciale de valoare garantate cu active, societăți-vehicul, vehiculele de investiții în titluri de valoare și alte astfel de mecanisme de finanțare. Această rată de ieșire de 100 % se aplică valorii ajunse la scadență sau valorii activelor care ar putea fi returnate sau lichidităților necesare.

(10) Pentru acea parte a programelor de finanțare prevăzută la alineatele (8) și (9), nu este necesar ca instituțiile de credit care sunt furnizori de facilități de lichiditate conexe să contabilizeze atât instrumentul de finanțare care ajunge la scadență, cât și facilitatea de lichiditate pentru programe consolidate.

(11) Se consideră că activele împrumutate fără garanții și scadente în termen de 30 de zile calendaristice fac obiectul unei retrageri integrale, conducând la o ieșire de active lichide de 100 %, cu excepția cazului în care instituția de credit deține titlurile și acestea nu fac parte din rezerva sa de lichidități.

(12) În ceea ce privește furnizarea de servicii de tip prime brokerage, în cazul în care o instituție de credit a finanțat activele unui client compensându-le, în intern, cu vânzările în lipsă corespunzătoare unui alt client, astfel de tranzacții fac obiectul unei rate de ieșire de 50 % corespunzând obligației contingente, deoarece, în cazul în care clienții efectuează retrageri, instituția de credit poate fi obligată să găsească surse suplimentare de finanțare pentru a acoperi aceste poziții.

Articolul 31

Ieșiri aferente facilităților de credit și de lichiditate

(1) În sensul prezentului articol, prin facilitate de lichiditate se înțelege orice facilitate de rezervă angajată, neutilizată, care ar fi folosită pentru a refinanța datoriile unui client în situațiile în care respectivul client nu este în măsură să refinanțeze datoria respectivă pe piețele financiare. Valoarea acesteia se calculează ca valoarea datoriei emise de client, încă neachitată și care ajunge la scadență în termen de 30 de zile calendaristice și care este acoperită de facilitate. Partea din facilitatea de lichiditate care acoperă o datorie care nu ajunge la scadență în termen de 30 de zile calendaristice este exclusă din domeniul de aplicare al definiției facilității. Orice capacitate suplimentară a facilității este tratată ca o facilitate de creditare angajată cu rata de tragere aferentă, astfel cum se prevede la prezentul articol. Facilitățile generale de capital circulant pentru entități corporative nu vor fi clasificate ca facilități de lichiditate, ci ca facilități de credit.

(2) Instituțiile de credit calculează ieșirile pentru facilitățile de credit și de lichiditate prin înmulțirea valorii facilităților de credit și de lichiditate cu ratele de ieșire corespunzătoare, stabilite la alineatele (3)-(5). Ieșirile din facilitățile de credit și de lichiditate angajate sunt calculate ca procent din suma maximă care poate fi retrasă în termen de 30 de zile calendaristice, fără includerea cerințelor de lichiditate care ar fi aplicabile în temeiul articolului 23 pentru elementele extrabilanțiere aferente finanțării comerțului și fără includerea vreunei garanții reale puse la dispoziția instituției de credit și evaluate în conformitate cu articolul 9, cu condiția ca garanția reală să îndeplinească toate condițiile următoare:

- (a) să poată fi reutilizată sau ipotecată de instituția de credit;
- (b) să fie deținută sub formă de active lichide, dar să nu fie contabilizată ca parte din rezerva de lichidități; și
- (c) să nu fie constituită din active emise de contrapartea facilității sau de una dintre entitățile afiliate ale acesteia.

Dacă instituția de credit are la dispoziție informațiile necesare, suma maximă care poate fi retrasă pentru facilități de credit și de lichiditate este stabilită ca fiind suma maximă care ar putea fi retrasă având în vedere propriile obligații ale contrapărții sau având în vedere calendarul predefinit ale retragerilor contractuale, care devin scadente într-o perioadă de 30 de zile calendaristice.

(3) Suma maximă care poate fi retrasă în următoarele 30 de zile calendaristice din facilitățile de credit angajate neutilizate și din facilitățile de lichiditate angajate neutilizate este înmulțită cu 5 % în cazul în care facilitățile se încadrează în clasa de expuneri față de depozitele retail.

(4) Suma maximă care poate fi retrasă în termen de 30 de zile calendaristice din facilitățile de credit angajate neutilizate este înmulțită cu 10 % în cazul în care facilitățile în cauză îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) nu se încadrează în clasa de expuneri față de depozitele retail;
- (b) au fost furnizate unor clienți care nu sunt clienți financiari, inclusiv societăți nefinanciare, entități suverane, bănci centrale, bănci multilaterale de dezvoltare și entități din sectorul public;
- (c) nu au fost furnizate în scopul înlocuirii finanțării clientului în situații în care acesta nu își poate acoperi nevoile de finanțare pe piețele financiare.

(5) Suma maximă care poate fi retrasă în următoarele 30 de zile calendaristice din facilitățile de lichiditate angajate neutilizate se înmulțește cu 30 %, în cazul în care facilitățile în cauză îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (4) literele (a) și (b), și cu 40 %, în cazul în care acestea sunt furnizate către societăți pentru investiții personale.

(6) Valoarea angajată neutilizată a unei facilități de lichiditate care a fost furnizată unei SSPE pentru ca aceasta să poată achiziționa active care nu sunt titluri de la clienți nefinanciari se înmulțește cu 10 % în măsura în care depășește valoarea activelor achiziționate în prezent de la clienți și în cazul în care suma maximă care poate fi retrasă este limitată prin contract la valoarea activelor achiziționate în prezent.

(7) Casa centrală a unui sistem sau a unei rețele menționate la articolul 16 înmulțește cu o rată de ieșire de 75 % finanțarea sub formă de lichidități angajată față de o instituție de credit membră, în cazul în care instituția de credit respectivă poate trata finanțarea sub formă de lichidități ca activ lichid în conformitate cu articolul 16 alineatul (2). Rata de ieșire de 75 % se aplică valorii principalului angajamentului de finanțare sub formă de lichidități.

(8) Instituția de credit înmulțește suma maximă care poate fi retrasă din alte facilități de credit angajate neutilizate și din alte facilități de lichiditate angajate neutilizate într-o perioadă de 30 de zile calendaristice cu rata de ieșire corespunzătoare, după cum urmează:

- (a) 40 % pentru facilitățile de credit și de lichiditate acordate instituțiilor de credit și pentru facilitățile de credit acordate altor instituții financiare reglementate, inclusiv întreprinderilor de asigurare și firmelor de investiții, OPC-urilor sau fondurilor de investiții cu capital fix;

- (b) 100 % pentru facilitățile de lichiditate pe care instituția de credit le-a acordat SSPE-urilor, altele decât cele menționate la alineatul (6), și pentru acordurile în cadrul cărora instituția are obligația să achiziționeze active de la o SSPE sau să facă schimb de active cu aceasta;
- (c) 100 % pentru facilitățile de credit și de lichiditate acordate clienților financiari, care nu sunt menționate la literele (a) și (b) și la alineatele (1)-(7).
- (9) Prin derogare de la alineatele (1)-(8), instituțiile de credit care au fost înființate și sunt sponsorizate de administrația centrală sau de o administrație regională din cel puțin un stat membru pot aplica tratamentele prevăzute la alineatele (3) și (4) facilităților de credit și de lichiditate care sunt acordate creditorilor promoționali cu unicul scop de a finanța, în mod direct sau indirect, credite promoționale, cu condiția ca acele credite să îndeplinească cerințele legate de ratele de ieșire menționate la alineatele (3) și (4).

Prin derogare de la articolul 32 alineatul (3) litera (g), în cazul în care respectivele credite promoționale sunt acordate ca credite de tip pass through prin intermediul unei alte instituții de credit care acționează ca intermediar, instituțiile de credit pot aplica rate de intrare și de ieșire simetrice.

Creditele promoționale menționate la prezentul alineat sunt disponibile, pe bază neconcurențială și non-profit, doar pentru persoanele care nu sunt clienți financiari, în scopul promovării obiectivelor de politică publică ale Uniunii sau ale administrației centrale ori regionale din statul membru respectiv. Aceste facilități pot fi utilizate doar în urma unei cereri de acordare a unui credit promoțional care este de așteptat în mod rezonabil să fie formulată, în limita sumei astfel solicitate, cu condiția să existe o raportare ulterioară privind utilizarea fondurilor distribuite.

- (10) Instituțiile de credit aplică o pondere de 100 % oricărui ieșiri de lichidități rezultate din datorii care devin scadente în termen de 30 de zile calendaristice, altele decât cele prevăzute la articolele 23-31.

CAPITOLUL 3

Intrări de lichidități

Articolul 32

Intrări

- (1) Intrările de lichidități se evaluează pe parcursul unei perioade de 30 de zile calendaristice. Acestea includ doar intrările contractuale din expuneri care nu sunt restante și în cazul cărora instituția de credit nu are niciun motiv să se aștepte la neperformanță în termen de 30 de zile calendaristice.
- (2) Intrărilor de lichidități li se aplică o rată de intrare de 100 %, inclusiv, în particular, următoarelor lichidități:
- (a) sumele datorate de bănci centrale și clienți financiari. În ceea ce îi privește pe aceștia din urmă, se consideră că intrările de lichidități provenite în special din următoarele tranzacții fac obiectul ratei de intrare de 100 %:
- (i) titlurile care ajung la scadență în termen de 30 de zile calendaristice;
- (ii) operațiunile de finanțare a comerțului menționate la articolul 162 alineatul (3) al doilea paragraf litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 cu o scadență reziduală mai mică de 30 de zile calendaristice;
- (b) sumele datorate din pozițiile în instrumente de capital legate de indici principali, cu condiția să nu se dubleze cu activele lichide. Sumele respective includ sumele datorate prin contract în următoarele 30 de zile calendaristice, cum ar fi dividendele în numerar provenite de la astfel de indici principali și sumele în numerar care urmează să fie primite, provenite de la astfel de instrumente de capitaluri proprii care au fost vândute dar nu încă decontate, în cazul în care acestea nu sunt recunoscute drept active lichide în conformitate cu titlul II.
- (3) Prin derogare de la alineatul (2), intrările prevăzute la prezentul alineat fac obiectul următoarelor cerințe:
- (a) sumele datorate de clienții nefinanciari se reduc, la nivelul plății principalului, fie cu 50 % din valoarea lor, fie cu valoarea angajamentelor contractuale de extindere a finanțării luate față de respectivii clienți, în funcție de care dintre cele două valori este mai mare. În sensul prezentei litere, printre clienții nefinanciari se numără societățile comerciale, entitățile suverane, băncile multilaterale de dezvoltare sau entitățile din sectorul public. Prin derogare, instituțiile de credit care au primit un angajament menționat la articolul 31 alineatul (9) pentru a plăti un credit promoțional unui beneficiar final sau care au primit un angajament similar de la o bancă multilaterală de dezvoltare sau de la o entitate din sectorul public pot lua în considerare o intrare cu o valoare cel mult egală cu cea a ieșirii pe care o aplică instituțiile respective angajamentului corespunzător de a acorda creditele promoționale respective;
- (b) sumele datorate din tranzacții de creditare garantată și din operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, astfel cum sunt definite la articolul 192 punctele 2 și 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care sunt garantate cu active

lichide, nu se iau în considerare până la valoarea activelor lichide nete de marjele de ajustare aplicabile în conformitate cu titlul II. Sumele datorate pentru valoarea rămasă sau dacă sunt garantate cu active care nu se califică drept active lichide în conformitate cu titlul II sunt luate în considerare integral. Nu se permite nicio intrare de lichidități în cazul în care garanția reală este utilizată pentru a acoperi o poziție scurtă în conformitate cu articolul 30 alineatul (5);

- (c) sumele datorate din împrumuturi în marjă care ajung la scadența contractuală, a căror garanție este constituită din active nelichide, pot beneficia de o rată de intrare de 50 %. Intrările respective pot fi luate în considerare numai în cazul în care instituția de credit nu utilizează, în scopul acoperirii unor poziții scurte, garanțiile reale pe care le-a primit inițial pentru împrumuturile acordate;
- (d) sumele datorate pe care instituția de credit care datorează sumele respective le tratează în conformitate cu articolul 27, cu excepția depozitelor la casa centrală menționată la articolul 27 alineatul (3), sunt înmulțite cu o rată de intrare simetrică corespunzătoare. În cazul în care rata corespunzătoare nu poate fi determinată, se aplică o rată de intrare de 5 %;
- (e) swap-urile pe garanții reale care ajung la scadență în termen de 30 de zile calendaristice conduc la o intrare de lichidități corespunzătoare excedentului de valoare de lichiditate a activelor date cu împrumut în comparație cu valoarea de lichiditate a activelor luate împrumutate;
- (f) în cazul în care garanția reală obținută prin operațiuni de reverse repo, de împrumutare de titluri sau de swap pe garanții reale, care ajunge la scadență în următoarele 30 de zile, este reipotecată și utilizată pentru a acoperi pozițiile scurte care pot fi prelungite după termenul de 30 de zile, o instituție de credit presupune că respectivele acorduri reverse repo sau acorduri de împrumut de titluri vor fi reînnoite și nu vor genera nicio intrare de numerar care să reflecte nevoia sa de a continua să acopere poziția scurtă sau să răscumpere titlurile relevante. Pozițiile scurte includ atât situațiile în care, într-un portofoliu echilibrat, instituția de credit a vândut un titlu în lipsă, în mod direct, în cadrul unei strategii de tranzacționare sau de acoperire, cât și situațiile în care instituției de credit îi lipsește un titlu dintr-un portofoliu de operațiuni repo echilibrat și a luat cu împrumut un titlu pentru o anumită perioadă de timp și a dat cu împrumut titlul pentru o perioadă mai îndelungată;
- (g) orice facilitate de credit sau de lichiditate neutilizată și orice alt angajament primit de la alte entități decât băncile centrale și entitățile menționate la articolul 34 nu se iau în considerare. Facilitățile de lichiditate angajate neutilizate provenite de la banca centrală, care sunt recunoscute ca active lichide în conformitate cu articolul 14, nu sunt luate în considerare ca intrare;
- (h) sumele datorate din titluri emise de instituția de credit sau de o entitate legată de aceasta sunt luate în considerare pe o bază netă cu o rată de intrare aplicată pe baza ratei de intrare aplicabile activului-suport în temeiul prezentului articol;
- (i) activele care nu au o dată de expirare contractuală definită se iau în considerare cu o rată de intrare de 20 %, cu condiția ca dispozițiile contractului să-i permită instituției de credit să se retragă din contract sau să ceară plata în termen de 30 de zile.

(4) Alineatul (3) litera (a) nu se aplică sumelor datorate din tranzacții de creditare garantată și din operațiuni ajustate la condițiile pieței de capital, definite la articolul 192 punctele 2 și 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care sunt garantate cu active lichide în conformitate cu titlul II, astfel cum se menționează la alineatul (3) litera (b). Intrările provenite din eliberarea soldurilor deținute în conturi separate în conformitate cu cerințele de reglementare privind protejarea activelor destinate tranzacționării ale clienților sunt luate în calcul în integralitate, cu condiția ca respectivele solduri separate să fie menținute în active lichide, astfel cum sunt definite la titlul II.

(5) Ieșirile și intrările așteptate pe o perioadă de 30 de zile calendaristice din contractele enumerate în anexa II la Regulamentul (UE) nr. 575/2013 se calculează pe o bază netă, astfel cum se prevede la articolul 21, și se înmulțesc cu 100 % în cazul unei intrări nete de lichidități.

(6) Instituțiile de credit nu iau în considerare intrările care provin din oricare dintre activele lichide menționate la titlul II, altele decât plățile datorate pentru activele care nu sunt reflectate în valoarea de piață a activului.

(7) Instituțiile de credit nu iau în considerare intrările din nicio nouă obligație asumată.

(8) Instituțiile de credit iau în considerare intrările de lichidități care urmează să fie primite în țări terțe în care există restricții privind transferul sau care sunt denumite în monede neconvertibile, numai în măsura în care acestea corespund ieșirilor din țara terță, respectiv în moneda în cauză.

Articolul 33

Plafon aplicabil intrărilor

(1) Instituțiile de credit limitează recunoașterea intrărilor de lichidități la 75 % din totalul ieșirilor de lichidități, astfel cum sunt definite în capitolul 2, cu excepția cazului în care o anumită intrare face obiectul unei exceptări, astfel cum se prevede la alineatele (2), (3) sau (4).

(2) Sub rezerva aprobării prealabile a autorității competente, instituția de credit poate excepta, în totalitate sau parțial, de la aplicarea plafonului menționat la alineatul (1), următoarele intrări de lichidități:

- (a) intrările în cazul cărora furnizorul este o instituție-mamă sau o filială a instituției de credit sau o altă filială a aceleiași instituții-mamă ori este legat de instituția de credit printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;
- (b) intrările din depozitele constituite la alte instituții de credit în cadrul unui grup de entități care se califică pentru tratamentul prevăzut la articolul 113 alineatul (6) sau (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (c) intrările prevăzute la articolul 26, inclusiv intrările provenite din împrumuturi legate de creditele ipotecare sau de creditele promoționale menționate la articolul 31 alineatul (9) sau provenite de la o bancă multilaterală de dezvoltare sau de la o entitate din sectorul public pentru care instituția de credit a acționat ca intermediar (*pass through*).

(3) Sub rezerva aprobării prealabile a autorității competente, instituțiile de credit specializate pot fi exceptate de la plafonul aplicabil intrărilor atunci când activitățile lor principale sunt leasingul și factoringul, cu excepția activităților descrise la alineatul (4), și sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (5).

(4) Sub rezerva aprobării prealabile a autorității competente, instituțiile de credit specializate pot face obiectul unui plafon al intrărilor de 90 % în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (5) și activitățile principale ale acestor instituții sunt următoarele:

- (a) acordarea de finanțare pentru achiziționarea de autovehicule;
- (b) acordarea de credite de consum, astfel cum sunt definite în Directiva 2008/48/CE privind creditele de consum.

(5) Instituțiile de credit menționate la alineatul (3) pot fi exceptate de la plafonul aplicabil intrărilor și instituțiile de credit menționate la alineatul (4) pot aplica un plafon mai ridicat de 90 %, cu condiția ca acestea să îndeplinească următoarele condiții:

- (a) activitățile economice prezintă un profil de risc de lichiditate scăzut, ținând cont de următorii factori:
 - (i) calendarul intrărilor este sincronizat cu cel al ieșirilor;
 - (ii) la nivel individual, instituția de credit nu este finanțată în mod semnificativ prin depozite retail;
- (b) la nivel individual, cota pe care o reprezintă activitățile lor principale, astfel cum sunt menționate la alineatul (3) sau (4), depășește 80 % din bilanțul total;
- (c) derogările sunt prezentate în rapoartele anuale.

Autoritățile competente notifică ABE ce instituții de credit specializate au beneficiat de exceptare sau fac obiectul unui plafon mai ridicat, notificarea fiind însoțită de o justificare. ABE publică și actualizează o listă a instituțiilor de credit specializate care sunt exceptate sau care fac obiectul unui plafon mai ridicat. ABE poate solicita documente justificative.

(6) Excepțiile prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), atunci când sunt aprobate de autoritatea competentă, pot fi aplicate atât la nivel individual, cât și la nivel consolidat, sub rezerva dispozițiilor de la articolul 2 alineatul (3) litera (e).

(7) Instituțiile de credit determină valoarea ieșirilor nete de lichidități în cadrul aplicării plafonului intrărilor în conformitate cu formula prevăzută în anexa II la prezentul regulament.

Articolul 34

Ieșirile de lichidități în cadrul unui grup sau al unui sistem instituțional de protecție

(1) Prin derogare de la articolul 32 alineatul (3) litera (g), autoritățile competente pot autoriza aplicarea, de la caz la caz, a unei rate de intrare mai ridicate pentru facilitățile de credit și de lichiditate neutilizate, atunci când sunt îndeplinite toate condițiile de mai jos:

- (a) există motive să se aștepte o intrare mai mare chiar în baza unui scenariu de criză combinat, idiosincratic și legat de piață în general, al furnizorului;
- (b) contrapartea este instituția-mamă sau o filială a instituției de credit sau o altă filială a aceleiași instituții-mamă ori este legată de instituția de credit printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE sau este un membru al aceluiași sistem instituțional de protecție menționat la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau este casa centrală sau o instituție afiliată unei rețele sau unui grup cooperatist, astfel cum se prevede la articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- (c) în cazul în care rata de intrare este mai mare de 40 %, o rată de ieșire simetrică corespunzătoare este aplicată de către contraparte prin derogare de la articolul 31;
- (d) instituția de credit și contrapartea sunt stabilite în același stat membru.

(2) În cazul în care instituția de credit și instituția de credit care este contraparte sunt stabilite în state membre diferite, autoritățile competente pot acorda o derogare de la respectarea condiției prevăzute la alineatul (1) litera (d) în cazul în care, în plus față de criteriile de la alineatul (1), sunt îndeplinite următoarele criterii obiective suplimentare, enunțate la literele (a)-(c) de mai jos:

- (a) furnizorul și beneficiarul de lichidități prezintă un profil de risc de lichiditate scăzut;
- (b) există acorduri și angajamente obligatorii din punct de vedere juridic între entitățile unui grup în ceea ce privește liniile de credit sau de lichiditate;
- (c) profilul de risc de lichiditate al beneficiarului lichidităților a fost luat în considerare în mod adecvat în cadrul gestionării riscului de lichiditate a furnizorului de lichiditate.

Autoritățile competente acționează în strânsă colaborare în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru a determina dacă sunt îndeplinite criteriile suplimentare prevăzute la prezentul alineat.

(3) În cazul în care criteriile suplimentare prevăzute la alineatul (2) sunt îndeplinite, se permite autorității competente a beneficiarului lichidităților să aplice o rată de intrare preferențială de până la 40 %. Cu toate acestea, aprobarea ambelor autorități competente este necesară pentru orice rată preferențială mai mare de 40 %, care se aplică pe o bază simetrică.

În cazul în care este autorizată aplicarea unei rate de intrare preferențiale mai mari de 40 %, autoritățile competente informează ABE cu privire la rezultatul procesului menționat la alineatul (2). Autoritățile competente verifică cu regularitate dacă sunt în continuare îndeplinite condițiile în cazul acestor intrări mai mari.

TITLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 35

Păstrarea drepturilor obținute aplicabile activelor bancare garantate de un stat membru

(1) Activele emise de instituțiile de credit care beneficiază de o garanție de la administrația centrală a unui stat membru se califică drept active de nivel 1 numai în cazul în care garanția:

- (a) a fost acordată sau angajată pentru o sumă maximă înainte de 30 iunie 2014;
- (b) este o garanție directă, explicită, irevocabilă și necondiționată și acoperă incapacitatea de a plăti principalul și dobânda la scadență.

(2) În cazul în care garantul este o administrație regională sau o autoritate locală dintr-un stat membru, activul garantat se califică drept activ de nivel 1 numai în cazul în care expunerile față de respectiva administrație regională sau autoritate locală sunt tratate ca expuneri față de administrația lor centrală în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și garanția respectă cerințele prevăzute la alineatul (1).

(3) Activele menționate la alineatele (1) și (2) continuă să se califice drept active de nivel 1 atât timp cât garanția rămâne în vigoare pentru emitentul în cauză sau pentru activele sale, după caz, astfel cum au fost modificate sau înlocuite periodic. În cazul în care valoarea unei garanții în favoarea unui emitent sau a activelor sale este majorată la orice dată ulterioară celei de 30 iunie 2014, activele se califică drept active lichide doar până la valoarea maximă a garanției care a fost angajată înainte de data respectivă.

(4) Activele menționate la prezentul articol se supun aceluiași cerințe aplicabile, în temeiul prezentului regulament, activelor de nivel 1 care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de administrațiile centrale sau regionale, autoritățile locale sau entitățile din sectorul public menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (c).

(5) În cazul în care o instituție de credit sau activele acesteia beneficiază de o schemă de garantare, această schemă, în ansamblul ei, este considerată drept garanție în sensul prezentului articol.

Articolul 36

Dispoziție tranzitorie aplicabilă agențiilor de gestionare a activelor depreciate, finanțate de un stat membru

(1) Obligațiunile de rang superior emise de următoarele agenții de gestionare a activelor depreciate, finanțate de un stat membru, se califică drept active de nivel 1, până la 31 decembrie 2023:

- (a) *National Asset Management Agency* (NAMA), în Irlanda;
- (b) *Sociedad de Gestión de Activos Procedentes de la Reestructuración Bancaria, S.A.* (SAREB), în Spania;

- (c) *Bank Asset Management Company* (Societatea de administrare a activelor) astfel cum a fost instituită prin Legea privind măsurile adoptate de Republica Slovenia pentru consolidarea stabilității băncilor (*Measures of the Republic of Slovenia to Strengthen the Stability of Banks Act — MSSBA*), în Slovenia.
- (2) Activele menționate la alineatul (1) fac obiectul aceluiași cerințe aplicabile în temeiul prezentului regulament activelor de nivel 1 care reprezintă creanțe asupra sau creanțe garantate de administrațiile centrale sau regionale, autoritățile locale sau entitățile din sectorul public, astfel cum sunt menționate la articolul 10 alineatul (1) litera (c).

Articolul 37

Dispoziție tranzitorie pentru securitizările garantate cu credite rezidențiale

- (1) Prin derogare de la articolul 13, securitizările emise înainte de 1 octombrie 2015, în cazul cărora expunerile-suport sunt credite rezidențiale, astfel cum se menționează la articolul 13 alineatul (2) litera (g) punctul (i), se califică drept active de nivel 2B dacă îndeplinesc toate cerințele prevăzute la articolul 13, cu excepția cerințelor privind indicatorul LTV sau raportul între volumul creditului și veniturile debitorului prevăzute la articolul 13 alineatul (2) litera (g) punctul (i).
- (2) Prin derogare de la articolul 13, securitizările emise după data de 1 octombrie 2015, în cazul cărora expunerile-suport sunt credite rezidențiale, astfel cum sunt menționate la articolul 13 alineatul (2) litera (g) punctul (i), care nu îndeplinesc cerințele privind indicatorul LTV mediu sau raportul mediu între volumul creditului și veniturile debitorului se califică drept active de nivel 2B până la 1 octombrie 2025, cu condiția ca expunerile-suport să includă creditele rezidențiale care, în momentul în care au fost acordate, nu făceau obiectul legislației naționale de reglementare a limitărilor legate de raportul între volumul creditului și veniturile debitorului și ca respectivele credite rezidențiale să fi fost acordate la orice dată anterioară celei de 1 octombrie 2015.

Articolul 38

Dispoziție tranzitorie pentru introducerea indicatorului de acoperire a necesarului de lichiditate

- (1) În conformitate cu articolul 460 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, indicatorul de acoperire a necesarului de lichiditate prevăzut la articolul 4 se introduce după cum urmează:
- (a) 60 % din cerința de acoperire a necesarului de lichiditate, începând cu 1 octombrie 2015;
- (b) 70 %, începând cu 1 ianuarie 2016;
- (c) 80 %, începând cu 1 ianuarie 2017;
- (d) 100 %, începând cu 1 ianuarie 2018.
- (2) În conformitate cu articolul 412 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, statele membre sau autoritățile competente pot impune instituțiilor de credit autorizate la nivel național sau unui subset de astfel de instituții de credit să mențină o cerință mai ridicată de acoperire a necesarului de lichiditate, de până la 100 %, până la introducerea deplină a standardului minim obligatoriu la o rată de 100 %, în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 39

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
Se aplică de la 1 octombrie 2015.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 10 octombrie 2014.

Pentru Comisie
Președintele
José Manuel BARROSO

ANEXA I

Formule pentru determinarea componenței rezervei de lichidități

1. Instituția de credit utilizează formulele prevăzute în prezenta anexă pentru a determina componența rezervei sale de lichidități, în conformitate cu articolul 17.
2. Calcularea rezervei de lichidități: începând cu data calculării, rezerva de lichidități a instituției de credit este egală cu:
 - (a) valoarea activelor de nivel 1; plus
 - (b) valoarea activelor de nivel 2A; plus
 - (c) valoarea activelor de nivel 2B;minus valoarea cea mai mică dintre:
 - (d) suma dintre (a), (b) și (c); sau
 - (e) „valoarea excedentului de active lichide” calculată în conformitate cu punctele 3 și 4 din prezenta anexă.
3. Valoarea „excedentului de active lichide”: această valoare este formată din componentele definite mai jos:
 - (a) valoarea ajustată a activelor de nivel 1 formate din obligațiuni negarantate, care este egală cu valoarea tuturor activelor lichide de nivel 1, cu excepția obligațiilor garantate de nivel 1, care ar fi deținute de instituția de credit în momentul încheierii oricărei tranzacții de finanțare garantate, tranzacții de creditare garantate, tranzacții de schimb de active sau tranzacții cu instrumente financiare derivate garantate care ajunge la scadență în termen de 30 de zile calendaristice de la data calculării și în cadrul căreia instituția de credit și contrapartea fac schimb de active lichide pe cel puțin un segment al tranzacției;
 - (b) valoarea ajustată a obligațiilor garantate de nivel 1, care este egală cu valoarea după aplicarea marjelor de ajustare a tuturor obligațiilor garantate de nivel 1 care ar fi deținute de instituția de credit în momentul încheierii oricărei tranzacții de finanțare garantate, tranzacții de creditare garantate, tranzacții de schimb de active sau tranzacții cu instrumente financiare derivate garantate care ajunge la scadență în termen de 30 de zile calendaristice de la data calculării și în cadrul căreia instituția de credit și contrapartea fac schimb de active lichide pe cel puțin un segment al tranzacției;
 - (c) valoarea ajustată a activelor de nivel 2A, care este egală cu valoarea după aplicarea marjelor de ajustare a tuturor activelor de nivel 2A care ar fi deținute de instituția de credit în momentul încheierii oricărei tranzacții de finanțare garantate, tranzacții de creditare garantate, tranzacții de schimb de active sau tranzacții cu instrumente financiare derivate garantate care ajunge la scadență în termen de 30 de zile calendaristice de la data calculării și în cadrul căreia instituția de credit și contrapartea fac schimb de active lichide pe cel puțin un segment al tranzacției; și
 - (d) valoarea ajustată a activelor de nivel 2B, care este egală cu valoarea după aplicarea marjelor de ajustare a tuturor activelor de nivel 2B care ar fi deținute de instituția de credit în momentul încheierii oricărei tranzacții de finanțare garantate, tranzacții de creditare garantate, tranzacții de schimb de active sau tranzacții cu instrumente financiare derivate garantate care ajunge la scadență în termen de 30 de zile calendaristice de la data calculării și în cadrul căreia instituția de credit și contrapartea fac schimb de active lichide pe cel puțin un segment al tranzacției.
4. Calcularea „valorii excedentului de active lichide”: această valoare este egală cu:
 - (a) valoarea ajustată a activelor de nivel 1 formate din obligațiuni negarantate; plus
 - (b) valoarea ajustată a obligațiilor garantate de nivel 1; plus
 - (c) valoarea ajustată a activelor de nivel 2A; plus
 - (d) valoarea ajustată a activelor de nivel 2B;minus valoarea cea mai mică dintre:
 - (e) suma dintre (a), (b), (c) și (d);
 - (f) $100/30$ înmulțit cu (a);
 - (g) $100/60$ înmulțit cu suma dintre (a) și (b);
 - (h) $100/85$ înmulțit cu suma dintre (a), (b) și (c).

5. Componenta rezervei de lichidități după luarea în calcul a încheierii oricărei tranzacții de finanțare garantate, tranzacții de creditare garantate, tranzacții de schimb de active sau tranzacții cu instrumente financiare derivate garantate și aplicarea plafoanelor de mai sus, în conformitate cu articolul 17, se stabilește după cum urmează:

a'' (valoarea ajustată a activelor de nivel 1 formate din obligațiuni negarantate după aplicarea plafonului)

= a (valoarea ajustată a activelor de nivel 1 formate din obligațiuni negarantate înainte de aplicarea plafonului);

b'' (valoarea ajustată a activelor de nivel 1 formate din obligațiuni garantate după aplicarea plafonului)

= $\text{MIN}(b, a70/30)$,

unde b = valoarea ajustată a activelor de nivel 1 formate din obligațiuni garantate înainte de aplicarea plafonului

c'' (valoarea ajustată a activelor de nivel 2A după aplicarea plafonului)

= $\text{MIN}(c, (a + b'')40/60, \text{MAX}(a70/30 - b'', 0))$

unde c = valoarea ajustată a activelor de nivel 2A înainte de aplicarea plafonului

d'' (valoarea ajustată a activelor de nivel 2B după aplicarea plafonului)

= $\text{MIN}(d, (a + b'' + c'')15/85, \text{MAX}((a + b'')40/60 - c'', 0), \text{MAX}(70/30a - b'' - c'', 0))$

unde d = valoarea ajustată a activelor de nivel 2B înainte de aplicarea plafonului

ANEXA II

Formulă pentru calcularea ieșirilor nete de lichidități

NLO (<i>Net liquidity outflow</i>)	= Ieșiri nete de lichidități
TO (<i>Total outflows</i>)	= Totalul ieșirilor
TI (<i>Total inflows</i>)	= Totalul intrărilor
FEI (<i>Fully exempted inflows</i>)	= Intrări exceptate integral
IHC (<i>Inflows subject to higher cap</i>)	= Intrări care fac obiectul unui plafon mai ridicat, și anume de 90 % din ieșiri
IC (<i>Inflows subject to cap</i>)	= Intrări care fac obiectul unui plafon de 75 % din ieșiri

Ieșirile nete de lichidități sunt egale cu totalul ieșirilor minus reducerea pentru intrările exceptate integral minus reducerea pentru intrările care fac obiectul plafonului de 90 % minus reducerea pentru intrările care fac obiectul plafonului de 75 %.

$$\text{NLO} = \text{TO} - \text{MIN}(\text{FEI}, \text{TO}) - \text{MIN}(\text{IHC}, 0,9 * \text{MAX}(\text{TO} - \text{FEI}, 0)) - \text{MIN}(\text{IC}, 0,75 * \text{MAX}(\text{TO} - \text{FEI} - \text{IHC}/0,9, 0))$$
